KORONAVİRÜS VE MESİH

JOHN PIPER

KORONAVİRÜS VE MESİH

John Piper

KARANLIKTAN IŞIĞA YAYINLARI

KARANLIKTAN
IŞIĞA YAYINLARI

Davutpaşa Cad. Kazım Dinçol San. Sit.
No: 81/87 Topkapı, İstanbul – Türkiye
info@karanliktanisiga.com
www.karanliktanisiga.com
www.desiringgod.org
www.crossway.org
Tel: (0212) 567 89 93

Kitap: KORONAVİRÜS VE MESİH
Özgün Adı: Coronavirus and Christ
Yazar: John Piper
Çeviri: Batuhan Oskay, Elijah DeBusk

Bu kitabın düzeltme işlemleri Karanlıktan Işığa Çeviri
Takımı tarafından yapılmıştır.

ISBN: 978-605-06878-1-1
T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Sertifika No: 16231

Bu kitabın her türlü yayın hakkı saklıdır. Kitabın hiçbir bölümü makalelerde kullanmak üzere yapılan kısa alıntılar haricinde hiçbir şekilde izinsiz olarak kullanılamaz veya çoğaltılamaz. Bu doğrultuda herhangi bir istekte bulunmak isteyen şahıslar, yayıncıya başvurmalıdırlar.

Bu kitapta kullanılan tüm Kutsal Kitap ayetleri, aksi belirtilmedikçe, Kutsal Kitap Türkçe Yeni Çeviri'sinden alınmıştır. Eski Antlaşma © 2001, 2009 Kitab-ı Mukaddes Şirketi; Yeni Antlaşma © 1987, 1994, 2001, 2009 Yeni Yaşam Yayınları. Tüm yayın hakları saklıdır ve izin ile kullanılmıştır.

Baskı: Anadolu Ofset – Tel: (0212) 567 89 92
Davutpaşa Cad. Kazım Dinçol San. Sit.
No: 81/87 Topkapı, İstanbul – Türkiye
Mayıs 2020

İÇİNDEKİLER

Vesile: Koronavirüs 5

1. KISIM: KORONAVİRÜSE EGEMEN OLAN TANRI 7
Sağlam Kaya'ya Gelin 9
Sağlam Bir Temel 17
Kayamız Doğrudur 23
Her Şeye Egemen 29
Egemenliğinin Tatlılığı. 35

2. KISIM: TANRI KORONAVİRÜS ARACILIĞIYLA NE YAPIYOR? 41
İlk Düşünceler: Görmek ve İşaret Etmek. 43
Ahlaki Dehşeti Resmediyor 48
Belli Günahlara Özel Olarak Yargısını Gönderiyor 54
Bizleri Mesih'in İkinci Gelişi İçin Uyanık Tutuyor 57
Bizleri Mesih'in Sonsuz Değerine Yaraşır Bir Hale Getiriyor.. 60
Tehlike Zamanında Bizleri Kullanarak İyi İşler Yapıyor 68
Uluslara Gitmemiz İçin Bağlarımızı Gevşetiyor 75
Kapanış Duası 78

VESİLE: KORONAVİRÜS

Bu kısa kitabı, Koronavirüs ya da daha teknik ismiyle "koronavirüs hastalığı – 2019" (kısaltılışıyla COVID-19) olarak bilinen küresel salgının yayılmaya başladığı 2020 yılının Mart ayının son günlerinde yazıyorum. Bu virüs akciğerleri etkiliyor ve en kötü vakalarda boğulma sonucu ölüme yol açıyor.

Virüsün sebep olduğu ilk ölüm vakası, 11 Ocak 2020'de Çin'de kaydedildi. Benim kitabı yazmakta olduğum bugün itibarıyla, dünya genelinde yüz binlerce enfekte olmuş ve on binlerce ölümle sonuçlanmış vaka bulunuyor. Hastalığın bilinen bir ilacı yok, en azından henüz.

Siz bu kitabı okuduğunuzda, durumun ne yönde ilerlediğini benden daha iyi biliyor olacaksınız. Bu yüzden virüsün yayılışını yavaşlatmak için alınan önlemlere ve bunların sebep olacağı ekonomik zararlara detaylıca değinmeme gerek yok. Sosyal etkileşimler, seyahatler, konferanslar, kilise toplantıları, sinemalar, restoranlar, spor müsabakaları ve iş yerleri durma noktasına gelmiş durumda.

Ne küresel çapta ne de Amerika'da, bu durum daha önce eşi benzeri görülmemiş bir durum değil. 1918 yılında dünyayı vuran grip salgını, (ABD Hastalık Kontrol ve Korunma Merkezleri tarafından yapılan tahmine göre) dünya çapında elli milyon

kişinin ölümüne sebep oldu.[1] Bu ölümlerin beş yüz binden fazlası ABD'de gerçekleşti. İnsanlar hastalığın belirtilerini sabah hissedip akşamına ölüyorlardı. İnsanların cesetleri evlerinin önünden toplanıp buldozerlerin açtığı mezarlara götürülüyordu. Bir kişi maske takmadığı için vuruldu. Okullar kapatıldı. Vaizler kıyametin geleceğinden bahsetmeye başladılar.

Tabii geçmişte benzer şeylerin yaşanmış olması hiçbir şeyi kanıtlamaz. Yine de bu süreç, dünyamızın ne kadar kırılgan olduğunu bize hissettiriyor. Sağlam gibi gözüken temeller sarsılıyor. Bizim sormamız gereken soruysa şu: Ayağımızın altında sağlam, asla sarsılmayacak bir Kaya var mı?

1 "1918 Pandemic (H1N1 Virus)," 20 Mart 2019 tarihli güncelleme, Centers for Disease Control and Prevention, https://www.cdc.gov/flu/pandemic-resources/1918-pandemic-h1n1.html.

1. Kısım

KORONAVİRÜSE EGEMEN OLAN TANRI

1. Bölüm

SAĞLAM KAYA'YA GELİN

Bu kitabı yazıyorum çünkü görünürdeki ihtimaller, umudunuzu bağlayabileceğiniz kadar sağlam değiller. Yüzde 3 veya yüzde 10, genç veya yaşlı, sağlık durumu zayıf olanlar veya hiç hastalık geçmişi olmayanlar, kırsal veya şehirli, kendini izole edenler veya evinde arkadaşlarıyla buluşanlar gibi çeşitli ihtimaller var. Bu gibi ihtimallerin hesabını yapmak pek fazla umut sağlamaz. İhtimal hesabı, üzerinde durabileceğimiz sağlam bir zemin değildir.

Oysa daha iyi bir yol var. Üzerinde duracağımız daha iyi bir zemine sahibiz: kumdan ihtimaller yerine, kesinlik Kayası.

KANSER TEŞHİSİ ALDIĞIM GÜN

21 Aralık 2005 tarihinde prostat kanseri olduğumun söylendiği zamanı hatırlıyorum. Sonraki birkaç hafta boyunca devamlı ihtimallerden bahsediliyordu. Hiçbir şey yapmadan beklersek ne olacağı, ilaç alırsak ne olacağı, homeopatik prosedürler uygularsak ne olabileceği, ameliyat olursam ne olabileceği gibi ihtimaller. Eşim Noël ve ben bu rakamları ciddiye alıyorduk. Ama akşam olduğunda birbirimize bakıp gülümser ve şöyle düşünürdük: *Bizim umudumuz ihtimallerde değil. Umudumuz Tanrı'da.*

Kastettiğimiz şey, "Doktorlar bana sadece ihtimaller sunabilir ama Tanrı'nın bana şifa vereceği %100 kesindir" gibi bir şey *değildi*. Bizim bahsettiğimiz Kaya, bundan çok daha iyidir. Evet, şifa bulmaktan bile daha iyidir.

Doktorun bana telefon açıp kanserimin olduğunu söylediği o günden önce bile, Tanrı ayaklarımın altındaki Kaya'yı bana olağanüstü bir şekilde hatırlatmıştı. Rutin yıllık testimi yaptıktan sonra ürolog bana bakıp, "biyopsi yapmak istiyorum" demişti.

"Gerçekten mi?" diye düşündüm. "Ne zaman?"

"Eğer zamanınız varsa, hemen şimdi."

"Zaman ayırabilirim."

Doktorum biyopsi makinesini getirmeye gitmişken ve ben o sıradan mavi hasta önlüğünü giyerken, ne olup bittiğini düşünecek zamanım oldu. *Belli ki kanser olduğumu düşünüyor.* Bu dünyadaki geleceğim gözlerimin önünden geçmeye başlamışken, Tanrı kısa bir süre önce Kutsal Kitap'ta okuduğum bir şeyi aklıma getirdi.

TANRI KONUŞTU

Şimdi, açıkça söyleyeyim ki, gaipten sesler duymuyorum. En azından hiç duymadım. Tanrı'nın konuştuğuna dair güvenim, Kutsal Kitap'ın O'nun Sözü olduğu gerçeğinden geliyor. (Bir sonraki bölümde buna daha da değineceğim.) O, ilk ve son kez konuştu ve hâlâ Sözü aracılığıyla konuşmaya devam ediyor. Kutsal Kitap, doğru bir şekilde anlaşılırsa, Tanrı'nın sesidir.

Tanrı'nın bana orada, üroloğun ofisinde bana kanser teşhisi koyacak olan biyopsi işlemini beklerken söylediği şey şuydu: "John Piper, bu benim gazabım değil. Yaşasan da ölsen de, sen benimle birlikte olacaksın."

Elbette bunlar benim açıklamalarım. Tanrı'nın söylediğiyse tam olarak şuydu:

> Çünkü Tanrı bizi gazaba uğrayalım diye değil, Rabbimiz İsa Mesih aracılığıyla kurtuluşa kavuşalım diye belirledi. Mesih bizler için öldü; öyle ki, ister uyanık ister uykuda olalım, O'nunla birlikte yaşayalım. (1. Sel. 5:9–10)

İster uyanık ister uykuda olayım -yani ister hayatta ister ölü olayım-, ben Tanrı'yla birlikte yaşayacağım. Bu nasıl olabilir? Ben bir günahkârım. Ömrüm boyunca Tanrı'nın sevgi ve kutsallık standartlarını ıskalamadığım bir gün -tek *bir* gün- bile olmadı. Dolayısıyla bu nasıl olabilir? Nasıl olur da Tanrı, "Sen, John Piper, yaşasan da ölsen de, benimle birlikte olacaksın" diyebilir?

Tanrı daha bu soruyu sormamı dahi beklemeden cevabını verdi. İsa sayesinde. Yalnızca İsa sayesinde. O'nun ölümü sayesinde, ben hiçbir gazaba uğramayacağım. Benim mükemmelliğimden dolayı değil. Benim günahlarım, benim suçluluğum ve hak ettiğim ceza Kurtarıcım'a, İsa Mesih'e yüklendi. O "bizim için öldü." Tanrı'nın Sözü bunu söylüyor. Bu yüzden ben suçlarımdan özgürüm. Cezalandırılmaktan özgürüm. Tanrı'nın merhametli iyiliği altında güvendeyim. "Yaşasan da ölsen de, sen benimle birlikte olacaksın" dedi Tanrı.

Bu, kanser veya koronavirüsün öldürme ihtimali üzerinde hesaplamalar yapmaktan çok farklı. Bu, ayaklarımın altında duran sağlam Kaya'dır. Kırılgan değil. Kum gibi değil. Sizin ayaklarınızın altında da Kaya olmasını istiyorum ben. Bu kitabı yazmamın amacı da bu.

BU KAYA SADECE SONRAKİ YAŞAMDA MI SAĞLAM?

Üstelik hepsi bu da değil. Bunu okuyan birisi belki şöyle diyebilir: "Senin gibi dindar kişiler sadece sonraki yaşam için umuda sahip. Tek istedikleri şey mezara girdikten sonra güvende olmak. Ama bahsettikleri şu 'Tanrı'nın sesi', şimdiki yaşam üzerinde pek bir etki etmiyor. Tanrı galiba her şeyi yaratılışta başlattı ve ilerisi için de mutlu sonlar yazıyor. Peki ya aradaki süreç? O şimdi, tam şu anda, bu koronavirüs salgını sırasında nerede?"

Eh, sanırım ölümden sonraki sonsuz milyar yıl boyunca Tanrı'nın huzurunda sevinç içinde olmaya gerçekten oldukça fazla değer biçmekteyim. Sonsuza dek acı çekmekle kıyaslandığında, bu bana gayet mantıklı geliyor. Ancak ayaklarımın altındaki (sizin de paylaşmanızı istediğim) bu Kaya, gerçekten şu anda da ayaklarım altında. Şu anda!

Koronavirüs salgını benim yaşadığım yerde de var. Hepimizin yaşadığı yerde var. Eğer koronavirüs olmasa, belki kanserim ortaya çıkabilir. Ya da 2014 yılında yaşadığım pulmoner emboli her an tetiklenip beynime gidebilir ve beni bir daha tek bir cümle dahi yazamayacak beyinsiz bir adama dönüştürebilir. Ya da öngöremediğimiz diğer yüzlerce bela beni -ve sizi- her an bulabilir.

Benim bahsettiğim Kaya şu anda ayaklarımın altında. Mezardan sonrası için olan umudum şimdiki zamanda var olan bir umut olduğu için, bu kayanın şu anda da ayaklarımın altında olduğunu söyleyebilirim. Umudumuz *geleceğe* dönüktür ama bu umudu şu anda *yaşarız* ve onu şu anda yaşamak da, oldukça güçlü bir deneyimdir.

Umut güç demektir. Şimdiki zaman için güç verir. Umut insanları şu anda kendilerini öldürmekten alıkoyar. İnsanları şimdiki zamanda yataktan kalkıp işe gitmeye motive eder. Şu anki gündelik hayata, hatta eve hapsedilmiş, karantina altına alınmış bir hayata bile bir anlam katar. İnsanları şimdiki zamanda korku ve açgözlülüğün bencilliğinden özgür kılar. Şimdiki zamanda sevgiyi, risk almayı ve fedakârlığı güçlendirir.

Dolayısıyla, ileriye yönelik umudu hor görmemeye dikkat edin. Geleceğiniz güzel ve kesinse, şimdiki zamanınızın da tatlı ve bereket dolu olduğunu görebilirsiniz.

TANRI'NIN VİRÜSTEKİ PARMAĞI

Tanrı'nın üroloğun ofisinde bana söylediği, "yaşasan da ölsen de benimle birlikte olacaksın" diyen o tatlı sözünü savunmak için diyeceğim şey budur. İsa'nın ölümü ve dirilişiyle gelen bu umut, bende ş*u anda* hayatımı başkalarının iyiliği, özellikle de sonsuzluktaki iyiliği için harcama isteği yaratıyor. Hayatımı boşa harcamama konusunda tutkulu olmamı sağlıyor. Korku içinde yaşamaktan beni alıkoyuyor. Beni İsa Mesih'in yüceliğini başkalarına bildirme gayretiyle dolduruyor. Bana elimden geldiği kadar çok kişiyi kendimle birlikte o sonsuz sevince götürebilmek için malımı da kendimi de harcama isteği veriyor (2. Kor. 12:15).

Her ne kadar birisi Piper'ın Tanrısı'nın uzmanlık alanının şimdiki zaman değil, sadece gelecek yaşam olduğunu söylediğinde benim vereceğim cevap bu olsa da, bu konuda söylenmesi gereken tek şey bu değil.

Hatta öyle ki, şimdi söyleyeceklerim muhtemelen birilerinin "Yok artık! Tanrı şimdiki yaşama çok fazla müdahale ediyor.

Sadece geleceği düzelten bir Tanrı'dan, bir anda virüslerde bile parmağı olan bir Tanrıya geçtik" demelerine sebep olacak.

"İYİYİM" DEĞİL, "İYİ HİSSEDİYORUM"

Şöyle söyleyeyim. İnsanlar kanser teşhisimden önce bana "Sağlığın nasıl?" diye sorarlardı, ben de "İyi" derdim. Artık öyle demiyorum. "İyi hissediyorum" diyorum. Arada bir fark var. Yıllık prostat testini yaptırdığım o günün bir gün öncesinde, iyi *hissediyordum*. Bir sonraki günse kanser olduğum söylendi. Başka bir deyişle, iyi *değildim*. Bu cümleleri şu anda yazarken bile iyi olup olmadığımı bilmiyorum. İyi hissediyorum. Hak ettiğimden çok daha iyi. Tek bildiğim şey, şu anda kanserimin olduğu. Ya da belki de bir kan pıhtısı. Ya da koronavirüs.

Ne demek bu? Şu demek: "İyiyim" demekten kaçınmamız için en önemli sebep, sadece Tanrı'nın şu anda iyi olup olmadığımızı biliyor ve buna yalnızca O'nun karar veriyor olmasıdır. İyi olup olmadığını *bilmiyorken* ve *kontrol edemiyorken* "iyiyim" demek, "Yarın Chicago'ya gidip bir iş yapacağım" demek gibidir. Chicago'da iş yapmak bir yana, yarın hayatta olup olmayacağınızı bile bilmiyorsunuz.

Kutsal Kitap bu tarz sözler hakkında şöyle diyor:

> Dinleyin şimdi, "Bugün ya da yarın filan kente gideceğiz, orada bir yıl kalıp ticaret yapacak, para kazanacağız" diyen sizler, yarın ne olacağını bilmiyorsunuz. Yaşamınız nedir ki? Kısa süre görünen, sonra yitip giden buğu gibisiniz. Bunun yerine, "Rab dilerse yaşayacak, şunu şunu yapacağız" demelisiniz. (Yak. 4:13–15)

Sadece geleceği etkileyen Tanrı bir anda buharlaşıp gitti. Kutsal Kitap'ın güneş gibi parlayan gerçeğinin, yitip giden buğu gibi olan fikirlerimiz üzerindeki etkisi budur.

EĞER O DİLERSE, ŞUNU ŞUNU YAPACAĞIZ

Benim üzerinde durduğum (ve sizin de üzerinde durmanızı arzuladığım) Kaya, Tanrı'nın dünyada şimdi ve *sonsuza dek* yapmakta olduğu işlerinin Kayası'dır. "Rab dilerse" diyor Kutsal Kitap, "yaşayacağız." Tanrı'nın, dünyaya tamamıyla müdahale ettiğini görüyoruz. Sadece "yaşasan da ölsen de, Tanrı ile birlikte olacaksın" değil, aynı zamanda "şimdi yaşayacağına veya öleceğine bile Tanrı karar veriyor."

Hatta sadece yaşamaya ve ölmeye de değil. Bundan daha ötesine bile müdahale ediyor Tanrı. "Rab dilerse… şu*nu* şunu *yapacağız."* Hiçbir şey, buradaki "şunu şunu"nun dışında değildir. O, tamamıyla her şeyin içindedir. Tamamıyla. *Bu* sağlık ya da ş*u* hastalık. *Bu* ekonomik kriz ya da ş*u* kalkınma. *Bu* nefes ya da ş*u* ölüm.

Bu demektir ki, ben doktorun odasında biyopsi makinesinin gelmesini beklerken, Tanrı şunu diyebilirdi (ki daha sonra dedi): "Korkma. Yaşasan da ölsen de, benimle birlikte olacaksın *ve* yaşadığın sürece benim belirlemediğim hiçbir şey, -hiçbir şey!- başına gelmeyecek. Eğer ben dilersem, yaşayacaksın. Ben dilemezsem, öleceksin. Üstelik sen benim kararımla ölene kadar da, şunu şunu yapmana ben karar vereceğim. Hadi işinin başına."

İşte benim Kayam budur. Bugün, yarın ve sonsuza dek.

SAĞLAM KAYA'YA GELİN

Bu kitapla sizi bana katılıp sağlam Kaya olan İsa Mesih'e dayanmaya davet ediyorum. Bunun ne anlama geldiği umarım açıklık kazanacaktır. Amacım neden Tanrı'nın Mesih'te, tarihin bu döneminde ve bu koronavirüs salgınında güvenilecek Kaya olduğunu ve O'nun ulu sevgisine güvenmenin nasıl bir şey olduğunu göstermektir.

2. Bölüm

SAĞLAM BİR TEMEL

Benim koronavirüs veya başka herhangi bir şey hakkında ne düşündüğümün pek bir önemi yok. Ancak Tanrı'nın ne düşündüğünün önemi sonsuzdur. O ne düşündüğü hakkında sessiz kalmaz. Kutsal Kitap'ta gündemdeki bu krizle alakası olmayan neredeyse tek bir sayfa bile yoktur.

SAĞLAM VE TATLI

Benim sesim ot, Tanrı'nın sesiyse granit gibidir. "Nitekim, 'İnsan soyu ota benzer, bütün yüceliği kır çiçeği gibidir. Ot kurur, çiçek solar, ama Rab'bin sözü sonsuza dek kalır'" (1. Pet. 1:24-25). İsa, Tanrı'nın Kutsal Yazılar'daki sözlerinin "geçerliliğini yitirmeyeceğini" söyledi (Yuh. 10:35). Tanrı'nın söyledikleri "gerçek, tamamen adildir" (Mez. 19:9). O'nun Sözü, yaşamlarımız için sağlam bir temeldir. O, öğütlerini "sonsuza dek vermiştir" (Mez. 119:152). Tanrı'yı dinlemek ve O'na iman etmek, evini kum değil, kaya üzerine kurmak demektir (Mat. 7:24).

O'nun Sözü, kulak vermeyi isteyeceğiniz bir tavsiyedir. "O'nun tasarıları harikadır, bilgelikte üstündür" (Yeş. 28:29). "Rabbimiz büyük ve çok güçlüdür, sınırsızdır anlayışı" (Mez.

147:5). O, koronavirüs hakkında düşüncelerini söylediğinde, onlar sağlam, sarsılmaz ve kalıcıdır. "Yüreğindeki tasarılar kuşaklar boyunca değişmez" (Mez. 33:11). "Tanrı'nın yolu kusursuzdur" (2. Sam. 22:31).

Dolayısıyla, O'nun sözleri tatlı ve değerlidir. "Onlara altından, bol miktarda saf altından çok istek duyulur, onlar baldan, süzme petek balından tatlıdır" (Mez. 19:10). Hatta onlarda sonsuz yaşamın tatlılığı vardır: "Rab, biz kime gidelim? Sonsuz yaşamın sözleri sendedir" (Yuh. 6:68).

Bu yüzden en iyi günde de en kötü günde de, Tanrı'nın sözleri sarsılmaz bir esenlik ve sevinç getirir. Kesinlikle bu böyledir. Duam o ki, bu kitabı okuyan herkes peygamber Yeremya'nın şu tecrübesini paylaşsın: "Sözlerini bulur bulmaz yuttum. Bana neşe, yüreğime sevinç oldu" (Yer. 15:16).

Şunu da aklınızda bulundurun: Eğer "kederliyiz ama her zaman seviniyoruz" (2. Kor. 6:10) diyebilmenin sırrını öğrenmişsek, Tanrı'nın sözlerinin tatlılığı tarihe geçen bu acı ilahi takdir zamanlarında da kaybolmaz. Bu sırrın ne olduğuna ilerleyen bölümlerde daha yakından bakacağız. Ancak bir cümleyle bunu şöyle açıklayabiliriz. "Kederli ama her zaman sevinçli" olmanın sırrı şudur: *Koronavirüsü durdurabileceği halde durdurmayan egemen gücün, kişinin ruhunu tüm bunların ortasında koruyan egemen gü*çle aynı güç *olduğunun bilincinde olmak*. Hatta yaşamı sürdürmekten de öte, onu daha da tatlı kılar. Tanrı'nın kendisine güvenenler için olan amaçlarının ölümde bile iyi olduğu umuduyla, yaşamı daha da tatlı kılacaktır.

NEREDEN BİLİYORSUN?

Dolayısıyla, bu noktada şu soru daha da kaçınılmaz bir hale geliyor: Kutsal Kitap'ın, Tanrı'nın Sözü olduğunu nereden biliyorsun? Benim bu soruya verdiğim kısa cevap şudur: Kutsal Kitap'ta parlayan ilahi bir görkem vardır. Bu görkem tıpkı bir dişli ve çark, el ve eldiven, balık ve su, kanatlar ve hava ve bir yapbozun son parçası gibi, yüreğinizdeki Tanrı şeklindeki o boşluğu doldurur.

Birisinin buna cevaben, "Bu biraz mistik ve öznel gibi geliyor. Neden böyle cevap veriyorsun?" dediğini duyar gibiyim.

Çünkü elli yıl önce, hayatımı neyin üzerine kurmam gerektiğini anlamaya çalıştığım zamanlarda, Kutsal Kitap'ın doğruluğu için kullanılan akademik ve tarihsel argümanların dünyanın büyük bir çoğunluğu için pek de bir işe yaramayacağını fark ettim. Neden mi? Çünkü her ne kadar bu argümanlar doğru ve bir noktaya kadar faydalı olsalar da, sekiz yaşındaki bir çocuk, Güney Pasifik'teki ıssız bir yağmur ormanında yaşayan ve okuma yazması olmayan bir köylü veya Batı ülkelerinde yaşayan az eğitimli sıradan bir birey tarafından anlaşılmazlar. Yine de Tanrı'nın, bu gibi kişilerin de Tanrı Sözü'nü duymalarını ve iman etmelerini istediği bana gayet açık göründü. Körü körüne bir adım atmadan tabii.

KUTSAL KİTAP'A DAYANAN İMAN, KÖRÜ KÖRÜNE ATILAN BİR ADIM DEĞİLDİR

Kutsal Kitap'a dayanan iman anlayışı, körü körüne bir adım atmak demek değildir. Güvenli ve sağlam temellidir. Ona temeli olmadığı için *iman* denmez. Güven içerdiği için *iman* denir. İsa *iman edenleri* kör olarak adlandırmadı; iman *etmeyenleri* kör olarak adlandırdı (Mat. 15:14). "Gördükleri halde görmezler" (Mat.

13:13). Tanrı'nın Sözü'ne dayanan kurtaran iman, "görmeye" dayanır. Gerçekten görmeye.

Peki neyi görmeye? Kutsal Kitap bunu şöyle cevaplıyor: Şeytan, iman etmeyenlerin zihinlerini kör etmek için elinden geleni yapmaktadır, öyle ki, "Tanrı'nın görünümü olan Mesih'in yüceliğiyle ilgili Müjde'nin ışığı imansızların üzerine doğmasın" (2. Kor. 4:4).

Başka bir deyişle Müjde'nin içerisinde, yani Kutsal Kitap'ın sunduğu kurtuluş hikâyesinin içerisinde parlayan ruhsal bir ışık vardır. Ne tür bir ışık? "Tanrı'nın görünümü olan Mesih'in yüceliğiyle" ilgili olan ışık. Bu bir büyü değildir. Orada olmadığı halde varmış gibi gözüken mistik bir şey de değildir. İsa Mesih ahlaki, ruhsal ve doğaüstü yüceliğiyle -güzelliği, değeri ve görkemiyle-, Tanrı'nın Sözü'nde parlayan tanrısal bir kişiliktir. Bu, Kutsal Yazılar'ın doğruluğunu tasdik eder.

RUHUNUZDA BULUNAN TANRI ŞEKLİNDEKİ BOŞLUK

Kutsal Yazılar'da parlayan bir görkem olduğunu ve bu görkemin ruhunuzda bulunan Tanrı şeklindeki boşluğu mükemmel bir şekilde doldurduğunu söylememin sebebi budur. Bu sayede bu görkem, Kutsal Kitap'ın doğruluğunu ve değerini tasdik eder.

Evet, her insanın ruhunda Tanrı şeklinde bir boşluk -yani dolaylı bir Tanrı bilgisi- olduğuna inanıyorum. Kutsal Kitap tüm insanlıktan bahsederek bunu şöyle açıklıyor: "Tanrı'ya ilişkin bilinen ne varsa, gözlerinin önündedir…. Tanrı'yı bildikleri halde O'nu Tanrı olarak yüceltmediler" (Rom. 1:19, 21).

Kutsal Kitap bu *bilginin* bizleri Tanrı'nın görkemini doğada görmekle yükümlü kıldığını öğretiyor. Aynı şekilde bizler,

Tanrı'nın görkemini Sözü aracılığıyla İsa'da görmekle de yükümlüyüz. "Gökler Tanrı'nın görkemini açıklamakta" (Mez. 19:1). Bizler bu görkemi görmeli ve şükran duymalıyız. Aynı şekilde Tanrı'nın Oğlu da, Tanrı'nın görkemini gözler önüne sermektedir. Bunu görmek ve tapınmakla yükümlüyüz. Yuhanna, "O'nun yüceliğini -Baba'dan gelen, lütuf ve gerçekle dolu biricik Oğul'un yüceliğini- gördük" diyor (Yuh. 1:14).

Bu yücelik, Tanrı'nın Sözü'nde parlayan ve Hristiyanlığın Kutsal Yazılar'ının Tanrı'dan olduğuna dair inancımıza güvenilir ve sağlam bir zemin sağlayan, kendi kendini tasdik eden yüceliktir.

TEKNOLOJİYE KARŞI TAT

Kutsal Kitap'ta Tanrı'nın yüceliğiyle olan karşılaşmamız, balın bal olduğunu anlamaya benzer. Bilim ve teknoloji, yapılan kimyasal testler sonucunda kavanozun içinde bal olduğunu söyleyebilirler. Aynı şekilde Kutsal Kitap uzmanları da ikna edici bir şekilde Kutsal Kitap'ın tarihsel olarak güvenilir olduğunu savunabilirler. Ancak çoğu insan bir bilim adamı veya uzman değildir. Bizler bunun bal olduğunu tadarak anlarız.

Benzer bir şekilde, Kutsal Kitap'taki Tanrı'nın yüceliğinde de ilahi bir tatlılık vardır. İçimizde, Tanrı'nın oraya yerleştirdiğini bildiğimiz bir parçamıza dokunur. "Ne tatlı geliyor verdiğin sözler damağıma, baldan tatlı geliyor ağzıma!" (Mez. 119:103). "Tadın ve görün, RAB ne iyidir!" (Mez. 34:8). İşte bu, gerçekten görmek ve tatmaktır. Görürmüş veya tat alırmış gibi yapmak değildir. Gerçekten orada olanı görmek ve tatmaktadır.

HUZURUMUZUN KAYASI'NA EVET

Dolayısıyla İsa, "Kutsal Yazı geçerliliğini yitirmez" dediğinde (Yuh. 10:35), Elçi Pavlus, "Kutsal Yazılar'ın tümü Tanrı esinlemesidir" dediğinde (2. Tim. 3:16), Elçi Petrus, Kutsal Kitap'ı yazanların "Kutsal Ruh tarafından yöneltilen insanlar" olduğunu söylediğinde (2. Pet. 1:21), bizim yüreklerimiz de buna *evet* der. Tattık ve gördük. Biliyoruz ve bilgimiz sağlam temele dayanıyor. Körü körüne bir adım atıyor değiliz.

Ruhumuz, "Sözlerinin temeli gerçektir" diyen ayetle tümden yankılanır (Mez. 119:160). "Ya RAB, sözün göklerde sonsuza dek duruyor" (Mez. 119:89). "Tanrı'nın her sözü güvenilirdir" (Özd. 30:5).

Bu olduğu zaman, Tanrı'nın tüm gerçeği üzerimizi kaplar, koronavirüs zamanında bile. Bu, beraberinde hiçbir şeyle kıyaslanamaz bir esenlik getirir. "Kaygılar içimi sarınca, senin avutmaların gönlümü sevindirir" (Mez. 94:19). "RAB gönlü kırıklara yakındır, ruhu ezikleri kurtarır. Doğrunun dertleri çoktur ama RAB hepsinden kurtarır onu" (Mez. 34:18-19).

Bu küresel salgın sırasında hiç kimse, ruhumuzu Tanrı gibi teselli edemez. O'nun bize verdiği huzur sarsılmazdır. Bu, fırtınalı bir denizde büyük ve yüksek bir Kaya'nın sağladığı huzurdur. Bu huzur O'nun Sözü'nden, Kutsal Kitap'tan gelir.

3. Bölüm

KAYAMIZ DOĞRUDUR

Eğer Tanrı Kayamız olacaksa, doğru olması gerekir. Doğru ve adil olmayan bir Kaya hayalden ibarettir. Küresel bir salgın, bizim Tanrı'nın doğru, kutsal ve iyi olduğuna dair güvenimizi derinden sarsar. Eğer Tanrı, tüm bu durumların ortasında da doğru ve adil değilse, o zaman bir Kayamız da yok demektir.

Bu noktada Tanrı'nın kutsallığının, doğruluğunun ve iyiliğinin ne anlama geldiğini sormamız gerekiyor. Zira bu şeylerin ne olduklarını bilmiyorsak, koronavirüsün bunları yakıp yıkmadığını nereden bilebiliriz ki? Ya da bunların bizi kurtaran Kaya'nın sonsuz, sarsılmaz temelleri olup olmadığını nereden bilebiliriz?

Göreceğiz ki Kutsal Kitap, Tanrı'nın kutsallığını, doğruluğunu ve iyiliğini aynı anlama gelen şeyler olarak değil, birbirlerine bağlı olan şeyler olarak betimliyor. Tanrı'nın kutsallığıyla başlayalım. Bu ne demek?

AŞKIN, SONSUZ DEĞER

Eski Antlaşma'da kullanılan kutsallık kelimesinin kökü ayrılmış olma, yani sıradan şeylerden farklı ve ayrık olma fikrine dayanıyor. Tanrı için kullanıldığında bu ayrık olma kavramı,

O'nun kendi başına apayrı bir sınıfa dahil olduğunu bize gösteriyor. O, türünün tek örneği olan, sınırsız bir değere sahip elmas gibidir. Bu tarz bir ilahi ayrılmışlığı betimlemek için *aşkın* kelimesini kullanabiliriz. O öylesine eşsiz bir şekilde ayrıdır ki, diğer tüm gerçeklikleri aşar. Her şeyin üstündedir ve her şeyden daha değerlidir.

Musa, Tanrı'nın ona söylediğinin aksine kayaya konuşmak yerine ona değneğiyle vurduğunda, Tanrı "İsrailliler'in gözü önünde benim kutsallığımı sayarak bana güvenmediniz" diyerek onu azarladı (Say. 20:12). Başka bir deyişle Musa, Tanrı'ya tamamıyla benzersiz ve bütünüyle güvenilmeye değer bir varlık olarak değil, görmezden gelinebilecek sıradan bir insan otoritesiymiş gibi davrandı.

Ya da Yeşaya 8:12-13'e bakalım. Tanrı Yeşaya'ya şöyle dedi: "Onların korktuğundan korkmayın, yılmayın. Her Şeye Egemen RAB'bi *kutsal sayın*. Korkunuz, yılgınız O'ndan olsun." Başka bir deyişle, Tanrı'yı korktuğunuz diğer sıradan şeylerle aynı listeye koymayın. O'na tamamıyla ayrı ve eşsiz, -aşkın- bir korkuyla yaklaşın.

Dolayısıyla Tanrı'nın kutsallığı, O'nun diğer her şeye karşısındaki sonsuz aşkınlığı ve değeridir. O kendi başına ayrı bir sınıfa sahiptir. Yani O'nun varlığı, kendinden başka hiçbir şeye dayanmaz. O kendi kendine vardır. Hiçbir şeye ihtiyacı yoktur ve hiçbir şeye bağlı değildir. O tam ve mükemmeldir. Dolayısıyla da tüm gerçekliğin ve tüm değerin kaynağı olarak en büyük değere sahiptir.

HER ŞEYİN ÜSTÜNDE AMA YALNIZ DEĞİL

Tanrı'nın diğer tüm gerçekliğin sonsuzca üstünde olması, O'nun sevgisiz ve yalnız bir akıl olduğu anlamına gelmez. Tarihi Üçlübirlik doktrini, bütünüyle Kutsal Kitap'a dayanır. Tanrı üç ilahi kişi olarak vardır. Ancak bu üçü tektir, tek bir ilahi özdedir. Tek bir Tanrı vardır. Üç değil. Ama bu tek Tanrı, Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'un gizemli ve gerçek bir birliği içerisinde vardır. Her biri sonsuzdur ve başlangıçları yoktur. Her biri gerçekten ve tamamen Tanrı'dır.

Dolayısıyla Tanrı'nın kutsallığı -aşkın değeri ve ululuğu- O'nun sonsuz yüksekliği içerisinde yalnız ve sevgisiz olduğu anlamına gelmez. Baba Tanrı, Oğul'u mükemmel, eksiksiz ve sonsuzca tanır ve sever (Mar. 1:11; 9:7; Kol. 1:13). Oğul Tanrı, Baba'yı mükemmel, eksiksiz ve sonsuzca tanır ve sever (Yuh. 14:31). Kutsal Ruh, Baba ve Oğul'un birbirlerine olan bilgi ve sevgilerinin mükemmel, eksiksiz ve sonsuz ifadesidir.

Peki bu niye önemli? Çünkü bu mükemmel Üçlübirlik paydaşlığı Tanrı'nın doluluğunun, mükemmelliğinin ve bütünlüğünün esasıdır. O'nun aşkın değerinin, güzelliğinin ve ululuğunun, yani O'nun kutsallığının esasıdır.

KUTSALLIK, DOĞRULUKLA İÇ İÇEDİR

Tanrı'nın kutsallığının bu tanımında eksik olan bir boyut var. Kutsal Kitap, Tanrı'nın kutsallığından bahsederken sadece aşkınlığına değil, ahlaki boyutuna da değiniyor. Kutsal olmak demek sadece ayrılmış ve aşkın olmak demek değil, aynı zamanda doğru olmak demektir.

Bu gerçek, koronavirüsü Tanrı bağlamında nasıl değerlendirdiğimizi etkileyecek bir soruyu doğuruyor: Doğru olmak demek, doğru olanı yapmak anlamına geldiğine göre ve doğru

olanı yapmak da belirli bir doğruluk standardına uymak anlamına geldiğine göre, Tanrı'nın doğruluğu hangi standarda uyum gösteriyor?

Yaratılıştan önce Tanrı'nın dışında hiçbir standart yoktu. O'nun uyum sağlayacağı, kendi dışında olan hiçbir şey yoktu. Yaratılıştan önce Tanrı var olan tek gerçeklikti. Dolayısıyla sadece Tanrı var olduğunda, Tanrı için neyin doğru olduğunu nasıl tanımlarsınız? Yani Tanrı'nın kutsallığı nasıl olur da sadece aşkınlığını değil, aynı zamanda doğruluğunu da içerir?

Bunun cevabı, Tanrı'nın doğruluk standardının Tanrı olduğudur. Temel Kutsal Kitap prensibi şudur: O, "kendi özüne aykırı davranamaz" (2. Tim. 2:13). O kendi sonsuz değerine, güzelliğine ve ululuğuna aykırı bir şekilde davranamaz. Tanrı için doğrunun standardı budur.

Bu şu demektir: Tanrı'nın kutsallığının ahlaki boyutu (yani doğruluğu), O'nun kendi değeri, güzelliği ve ululuğuyla uyumlu bir şekilde davranmaya olan sarsılmaz adanmışlığıdır. Tanrı'nın her bir duygusu, her bir düşüncesi, her bir sözü ve her bir eylemi, her zaman O'nun aşkın doluluğunun sonsuz değeri ve güzelliğiyle uyumlu olacaktır. Eğer Tanrı bu değere, güzelliğe veya ululuğa aykırı davranacak olsaydı, bu doğru olmazdı. Mutlak standart bozulmuş olurdu ve Tanrı, doğru olmazdı.

DOĞRULUK, İYİLİKLE İÇ İÇEDİR

Tanrı'nın iyiliği, O'nun kutsallığı veya doğruluğuyla aynı şey değildir. Ancak bunlar birbiriyle iç içedir, öyle ki, O'nun kutsallığı iyiliğiyle dolup taşar ve doğruluğu da bu iyiliği nasıl bahşedeceğini belirler. Bunlar asla birbirleriyle çelişmezler.

Tanrı'nın iyiliği O'nun cömert olma, insanları bereketleme

eğilimidir. Tanrı'nın aşkın doluluğu ve mükemmelliği -O'nun kutsallığı- dolup taşan bir çeşme gibidir. Bu yüzden her zaman cömert olma eğilimindedir. Tanrı'nın ihtiyaçları yoktur. Bu yüzden de kendisindeki bir eksikliği gidermek için asla başkalarını sömürmez. Aksine, O'nun doğasında daha çok vermek vardır, almak değil. "Herkese yaşam, soluk ve her şeyi veren kendisi olduğuna göre, bir şeye gereksinmesi varmış gibi O'na insan eliyle hizmet edilmez" (Elç. 17:25).

Ancak O'nun iyiliği, doğruluğundan bağımsız değildir. İyiliği O'nun sonsuz değerine, güzelliğine ve ululuğuna aykırı olacak bir şekilde bahşedilmez. Bu yüzden Tanrı'nın doğruluğu, iyiliğini olduğu kadar son yargısını da içerir. Tanrı tövbe etmeyenleri cehennemde cezalandırırken, iyiliğini onlara bahşetmez. Ama iyi olmayı da kesmez. O'nun kutsallığı ve doğruluğu, iyiliğinin bahşedilmesini kontrol eder.

Bu yüzden de O'nun iyiliği, özellikle O'ndan korkan ve O'na sığınanlara akar. "İyiliğin ne büyüktür, ya RAB. Onu senden *korkanlar* için saklarsın. Herkesin gözü önünde, sana *sığınanlara* iyi davranırsın" (Mez. 31:19).

Tanrı'ya yönelik bu saygı ve iman, kişiye Tanrı'nın iyiliğini *kazandırmaz*. Sınırlı ve tamamen muhtaç konumda olan günahkârlar, Tanrı'dan hiçbir şey kazanamazlar. Tanrı'nın günahkârlara olan iyiliği her zaman karşılıksızdır ve hak edilmemiştir. Peki öyleyse Tanrı neden o büyük iyiliğini O'ndan korkan ve O'na sığınanlara göstermeyi ister? Çünkü O'na gösterilen böyle bir saygı ve iman, Tanrı'nın değerini, güzelliğini ve ululuğunu dışarıya yansıtır (Rom. 4:20). Dolayısıyla da Tanrı'nın doğruluğu, O'nu bu gibi Tanrı'yı onurlandıran tutumları tasvip etmeye yöneltmektedir.

PEKİ KORONAVİRÜS NE ALAKA?

Bir sonraki bölümde Tanrı'nın her şeyi bilen ve her şeyi yöneten takdirine değineceğiz. Ancak burada gördüklerimiz, bizi Tanrı'nın koronavirüste parmağının olmasının O'nun kutsallığını, doğruluğunu veya iyiliğini geçersiz kıldığı gibi bir kanıya varmaktan alıkoyacaktır. İnsanların acı çekmesini, ilahi bir adaletsizlikle bir tutacak kadar saf olmayacağız. Ya da yarattığı dünyayı yönettiği zaman Tanrı'nın kutsal veya iyi olmayı bıraktığı sonucuna varmayacağız.

Hepimiz günahkârız. İstisnasız hepimiz. Hepimiz Tanrı'nın değerinin, güzelliğinin ve ululuğunun yüceliği yerine, daha çok zevk aldığımız şeyleri yeğledik (Rom. 1:23; 3:23). Bizler bunu hissetsek de hissetmesek de, bu Tanrı'ya yönelttiğimiz utanç verici bir hakarettir. Bizler bu yüzden cezalandırılmayı hak ediyoruz. Tanrı'nın yüceliğine sürdüğümüz leke, bizleri O'nun kutsal gazabının haklı birer hedefi haline getiriyor. Kutsal Kitap bizim "doğal olarak gazap çocukları" olduğumuzu söylüyor (Ef. 2:3). Bu da demektir ki, Tanrı bizden iyiliğini esirgerse de kutsal ve doğrudur.

Dolayısıyla koronavirüs, Tanrı'nın kutsallıktan, doğruluk veya iyilikten yoksun olduğu anlamına gelmemektedir. Bu sıkıntılı günlerde bizim Kayamız, doğruluktan yoksun değildir. Kutsallıktan yoksun da değildir. "Kutsallıkta RAB'bin benzeri yok…. Tanrımız gibi dayanak yok" (1. Sam. 2:2). Bizim Kayamız, bir hayal ürünü değildir.

4. Bölüm

HER ŞEYE EGEMEN

İkinci bölümde, "acı ilahi takdir" ifadesini kullanmıştım. Koronavirüs işte budur. Tanrı'nın yaptığı bazı işleri acı olarak tanımlamak, O'na saygısızlık etmek değildir. Rut'un kayınvalidesi olan Naomi sürgün ve açlık zamanında kocasını, iki oğlunu ve bir gelinini kaybetmiş ve şöyle demişti:

> Her Şeye Gücü Yeten Tanrı bana çok acı verdi. Giderken her şeyim vardı, ama RAB beni eli boş döndürdü... Her Şeye Gücü Yeten Tanrı başıma felaket getirdi. (Rut 1:20–21)

Naomi yalan söylemiyor, abartmıyor ya da Tanrı'yı suçlamıyordu. Söylediği şey basit ve korkunç bir gerçektir. Tanrı'nın "acı takdiri", O'nun yol ve yöntemlerini küçük düşürmez, sadece onları açıklar.

Aynı zamanda ikinci bölümde, eğer "kederliyiz ama her zaman seviniyoruz" (2. Kor. 6:10) diyebilmenin sırrını öğrenmişsek, Tanrı'nın sözlerinin tatlılığının, tarihe geçen bu acı ilahi takdir zamanlarında da kaybolmayacağını söylemiştim. Bu sırra daha sonra tekrar değineceğimizi söylemiş ve ardından bunu tek bir cümlede şöyle özetlemiştim: *Koronavirüsü durdurabileceği*

halde durdurmayan egemen güç, kişinin ruhunu tüm bunların ortasında koruyan egemen güçle aynı güçtür. Bunun bilincinde olmak büyük bir fark yaratır. Peki bu doğru mu?

TANRI NE DİLERSE YAPAR

Bu ve bir sonraki bölümde amacım Tanrı'nın her şeye egemen ve tüm bilgeliğe sahip olduğunu göstermektir. O, koronavirüse egemendir. Bunun bizim için iyi bir haber olduğunu göstermek istiyorum. Hatta bu, acı takdiri sırasında Tanrı'nın tatlılığını tecrübe etmenin sırrıdır.

Tanrı'nın her şeyi yönettiğini söylemek, O'nun egemen olduğu anlamına gelir. O'nun egemenliği, istediğini *yapabileceği* ve nitekim *yaptığı,* kati surette dilediği her şeyi gerçekleştirdiği anlamına geliyor. Kati surette diyorum çünkü Tanrı bir anlamda, gerçekleştirmediği şeyleri de dilemektedir. O yerine getirmemeyi seçtiği arzularını da dışa vurabilir. Bu açıdan bakıldığında bu arzular, kati değildirler. Tanrı böylesi bir arzu ya da dileğin, etkinliklerini yönlendirmesine izin vermez.

Örneğin Ağıtlar 3:32-33'e bakın:

> Dert verse de, büyük sevgisinden ötürü yine merhamet eder;
> Çünkü isteyerek acı çektirmez, insanları üzmez.

Bize acı çektirir ama bunu *isteyerek* yapmaz. Ben bunu şöyle anlıyorum: Tanrı'nın karakterinin bir yanı (O'nun yüreği) bize acı çektirmekten kaçınsa da, karakterinin diğer yanları, kutsallığı ve doğruluğu gereğince bize acı çektirmesini gerekli kılar.

Tanrı tutarsız değildir. O'nun sıfatlarının birbirleriyle olan etkileşiminde mükemmel bir güzellik ve tutarlılık vardır. An-

cak O basit de değildir. O'nun karakteri solo bir müzikten ziyade, büyük bir senfoni gibidir.

Dolayısıyla, Tanrı'nın egemenliğinin O'nun *kati surette* dilediği her şeyi *yapabileceği* ve *yaptığı* anlamına geldiğini söylediğimde, bu O'nun iradesini boşa çıkarabilecek hiçbir dışsal gücün olmadığı anlamına geliyor. O bir şeyin olmasına *karar verdiğinde,* o şey olur. Başka bir deyişle, her şey Tanrı istediği için olur.

HER ŞEYİ KAPSAYAN EGEMENLİK

Yeşaya böyle bir egemenliğin, Tanrı olmanın bizzat özünde olduğunu bize öğretiyor:

> Tanrı benim, başkası yok. Tanrı benim, benzerim yok. Sonu ta başlangıçtan, henüz olmamış olayları çok önceden bildiren, "tasarım gerçekleşecek, istediğim her şeyi yapacağım" diyen benim. (Yeş. 46:9–10)

Tanrı olmak demek, her zaman tasarısını gerçekleştirmek demektir. Tanrı sadece gelecekte nelerin olacağını *bildirmez;* onları *gerçekleştirir* de. O sözünü söyler ve ardından "sözümü *yerine getirmek* için gözlemekteyim" der (Yer. 1:12).

Eyüp'ün yaşadığı acı tecrübelerle de öğrendiği gibi, bunun anlamı şudur: "Senin her şeyi yapabileceğini biliyorum, hiçbir amacına engel olunmaz" (Eyü. 42:2). Nebukadnessar da Tanrı'nın merhametiyle alçaltıldığında şöyle demişti:

> Dünyada yaşayanlar bir hiç sayılır. O gökteki güçlere de dünyada yaşayanlara da dilediğini yapar. O'nun elini durduracak, "ne yapıyorsun" diyecek kimse yoktur (Dan. 4:35).

Ya da mezmur yazarının söylediği üzere:

> RAB ne isterse yapar, göklerde, yeryüzünde, denizlerde, bütün derinliklerde (Mez. 135:6).

Elçi Pavlus'un özetiyse şu şekildedir:

> Her şeyi kendi isteği doğrultusunda düzenleyen Tanrı (Ef. 1:11).

"Her şeyi." Bazı şeyleri değil. Üstelik her şeyi "*kendi* isteği doğrultusunda." Kendisinin dışındaki herhangi bir güce veya başkalarının isteğine göre değil.

Başka bir deyişle, Tanrı'nın egemenliği her şeyi kapsar ve her yere yayılır. O, bu dünya üzerinde mutlak bir hükümranlığa sahiptir. O rüzgara (Luk. 8:25), yıldırıma (Eyü. 36:32), kara (Mez. 147:16), kurbağalara (Çık. 8:1-15), sivrisineklere (Çık. 8:16-19), sineklere (Çık. 8:20-32), çekirgelere (Çık. 10:1-20), bıldırcınlara (Çık. 16:6-8), bitki kurtlarına (Yun. 4:7), balıklara (Yun. 2:10), güvercinlere (Mat. 10:29), otlara (Mez. 147:8), bitkilere (Yun. 4:6), kıtlığa (Mez. 105:16), güneşe (Yeş. 10:12-13), zindan kapılarına (Elç. 5:19), körlüğe (Çık. 4:11; Luk. 18:42), sağırlığa (Çık. 4:11; Mar. 7:37), felce (Luk. 5:24-25), ateşe (Mat. 8:15), her türlü hastalığa (Mat. 4:23), seyahat planlarımıza (Yak. 4:13-15), kralların yüreklerine (Özd. 21:1; Dan. 2:21), uluslara (Mez. 33:10), katillere (Elç. 4:27-28) ve ruhsal ölüme (Ef. 2:4-5) hükmeder. Tüm bu şeyler, O'nun egemen takdirini yerine getirir.

TANRI HAKKINDA DUYGULARA DAYALI FİKİRLERE KAPILMA ZAMANI DEĞİL

Dolayısıyla, koronavirüs de Tanrı tarafından gönderilmiştir. Bu dönem, Tanrı hakkında duygulara dayalı fikirlere kapılacağımız bir dönem değil. Acı bir dönem ve bu dönemi Tanrı takdir etti. Buna Tanrı hükmediyor. Buna O son verecek. Bu durumun tek bir parçası bile O'nun etkin kontrolünün dışında değildir. Yaşam ve ölüm O'nun ellerindedir.

> Eyüp şunları söylediğinde, dudaklarıyla günah işlemiş olmadı (Eyü 1:22):
> Bu dünyaya çıplak geldim, çıplak gideceğim. RAB verdi, *RAB aldı*. RAB'bin adına övgüler olsun. (Eyü. 1:21)

Rab verdi. Rab aldı. Rab, Eyüp'ün on çocuğunu aldı.

Tanrı'nın huzurunda, hiç kimsenin yaşamaya hakkı yoktur. Aldığımız her bir nefes, O'nun lütfunun bir armağanıdır. Hiçbir kalp atışımız hakkımız değildir. Yaşam ve ölüm nihayetinde Tanrı'nın ellerindedir:

> Artık anlayın ki, ben, evet ben O'yum. Benden başka tanrı yoktur! Öldüren de, yaşatan da, yaralayan da, iyileştiren de benim. Kimse elimden kurtaramaz. (Yas. 32:39)

Bu yüzden, koronavirüs -veya yaşamımızı tehdit eden başka herhangi bir kriz- bağlamında geleceğimizi düşünürken, Yakup'tan nasıl düşünüp konuşmamız gerektiğini öğrenelim:

> "Rab dilerse yaşayacak, şunu şunu yapacağız" demelisiniz. (Yak. 4:15)

O dilerse yaşayacak; dilemezse yaşamayacağız.

Tahminim o ki, bu kitabın yayınlandığını görecek kadar yaşamayacağım. Koronavirüse yakalanmış en az bir akrabam var. Ben yetmiş dört yaşındayım ve akciğerlerim bir kan pıhtısı ve mevsimsel bronşit yükü altında zayıflamış durumda. Ama nihai kararı veren bu faktörler değil. Tanrı veriyor. Bu iyi bir haber mi? Evet. Bir sonraki bölümde neden öyle olduğunu göstermeye çalışacağım.

5. Bölüm

EGEMENLİĞİNİN TATLILIĞI

Neden Tanrı'nın koronavirüs üzerinde ve benim hayatım üzerinde egemen olduğu haberini tatlı bir öğreti olarak benimsemeliyim? Daha önce dediğim gibi sır şudur: *Koronavirüsü durdurabileceği halde durdurmayan egemen gücün, kişinin ruhunu tüm bunların ortasında koruyan egemen güçle aynı güç olduğunun bilincinde olmak*. Başka bir deyişle, eğer Tanrı'nın insanların çektiği acı üzerindeki egemenliğini elinden almaya kalkışırsak, O'nun her şeyi iyiye çevirebilecek olan egemenliğini de feda etmiş oluruz.

TANRI'NIN TAHTTAN İNDİRİLMESİ İYİ BİR HABER DEĞİLDİR

Hastalıklar üzerinde hüküm süren egemen güç, kayıp zamanlarında her şeyi sürdüren egemen güçle aynı güçtür. Can alan egemen güç, ölümü yenmiş olan ve imanlıları cennetteki evlerine, Mesih'in yanına getiren egemen güçle aynı güçtür. Şeytan'ın, hastalıkların, tuzakların, kaderin veya şansın hayatımda son söze sahip olduğunu düşünmek hiç de tatlı değildir. Bu, iyi bir haber *değildir*.

Tanrı'nın hüküm sürüyor oluşu iyi haberdir. Neden mi? Çünkü Tanrı kutsal, doğru ve iyidir. O sınırsız bilgeliğe sahiptir. "Bilgelik ve güç Tanrı'ya özgüdür, ondadır öğüt ve akıl"

(Eyü. 12:13). "Sınırsızdır anlayışı" (Mez. 147:5). "Tanrı'nın zenginliği ne büyük, bilgeliği ve bilgisi ne derindir!" (Rom. 11:33). O'nun nihai amacı şudur: "Tanrı'nın çok yönlü bilgeliği, kilise aracılığıyla göksel yerlerdeki yönetimlere ve hükümranlıklara şimdiki dönemde bildirilsin" (Ef. 3:10).

Hiçbir şey O'nu şaşırtmaz, kafasını karıştırmaz veya planlarını bozmaz. O'nun sınırsız gücü kendi sınırsız kutsallığının, doğruluğunun, iyiliğinin ve de bilgeliğinin ellerinde bulunmaktadır. Tüm bu şeyler de O'nun Oğlu'na, İsa Mesih'e güvenenlerin iyiliğine hizmet etmektedir. Tanrı'nın kendi Oğlu'nu günahkârlar uğruna ölmesi için göndermesinin koronavirüsle yakından bir bağlantısı vardır.

TANRI, GÜNAHKÂRLAR İÇİN "HER ŞEYİ" GÜVENCE ALTINA ALDI

Bu bağlantıysa şudur: "Öz Oğlu'nu bile esirgemeyip O'nu hepimiz için ölüme teslim eden Tanrı, O'nunla birlikte bize her şeyi bağışlamayacak mı?" (Rom. 8:32). Bu şu anlama geliyor: Tanrı'nın bizim yerimize çarmıha gerilmesi için Oğlu'nu göndermekteki istekliliği, bize "her şeyi" vermek için tüm egemenliğini kullanacağının ilanı ve tasdikidir. "O'nunla birlikte bize *her şeyi* bağışlamayacak mı?" Yani demek oluyor ki, şüphesiz, kesinlike bağışlayacaktır. Oğlu'nun kanı bunun garantisidir.

Peki bu "her şey" nedir? Bunlar O'nun isteğini yerine getirmek, adını yüceltmek ve güven içinde O'nun sevinç dolu huzuruna erişmek için ihtiyacımız olan her şeydir.

Bundan üç ayet sonra Pavlus bunun gerçek hayatta, aynı zamanda da koronavirüste nasıl işlediğini bize açıklıyor. Tanrı'nın, Oğlu'nun kanıyla garanti altına alınan bu bize "her şeyi"

verme yönündeki değişmez kararını, koronavirüsle nasıl örtüştürebiliriz? Şöyle diyor Pavlus:

> Mesih'in sevgisinden bizi kim ayırabilir? Sıkıntı mı, elem mi, zulüm mü, açlık mı, çıplaklık mı, tehlike mi, kılıç mı? [ya da koronavirüs mü?] Yazılmış olduğu gibi: "Senin uğruna bütün gün öldürülüyoruz, kasaplık koyun sayılıyoruz." Ama bizi sevenin aracılığıyla bu durumların hepsinde galiplerden üstünüz. (Rom. 8:35–37)

Şu acı veren ve hayran bırakan sözlerin anlamını kaçırmayın: "Bütün gün öldürülüyoruz." Bu, Tanrı'nın bize vereceği "her şeyin" bizi ölüm aracılığıyla güvenle kendisine getirmeyi de kapsadığı anlamına geliyor. Nitekim O, kendi Oğlu'nu bile esirgememiştir. Romalılar 8:38-39'da da dediği gibi: "Eminim ki ne ölüm, ne yaşam … bizi Rabbimiz Mesih İsa'da olan Tanrı sevgisinden ayırmaya yetecektir."

ŞEYTAN'IN KÖTÜLÜK OLARAK AMAÇLADIKLARI

Her ne kadar Şeytan, Tanrı'nın ellerindeki tasması altında acılarımızda ve ölümümüzde bir parça rol oynasa da, o mutlak güç değildir. Tanrı'nın izni olmadan ve O'nun koyduğu kısıtlamalardan bağımsız bir şekilde bize zarar veremez (Eyü. 1:12; Luk. 22:31; 2. Kor. 12:7). Sonunda Yusuf'un kendisini köleliğe satan kardeşlerine söylediği şeyi biz de Şeytan'a söyleyebiliriz: "Sen bana karşı kötülük amaçladın, ama Tanrı bugünkü durumu hazırlamak için, birçok halkı yaşatmak üzere bunu iyilik olarak amaçladı" (krş. Yar. 50:20).

Bunun anlamını yumuşatmamaya dikkat edin. "Tanrı bunu iyilik için *kullandı"* ya da "Tanrı bunu iyiliğe çevirdi" demiyor.* "Tanrı bunu iyilik olarak *amaçladı"* diyor. Onların kötü amaçları vardı. Tanrı'nınsa iyi bir amacı vardı. Tanrı bu günahlı durumun ortasında olaya birden dahil olup durumu düzeltmeye başlamadı. En başından beri O'nun bir amacı, bir hedefi vardı. Daha en başından O bunu iyilik olarak amaçlamıştı.

İnsanlardan ya da Şeytan'dan gelen kötülüklerin bizim acılarımızı artırdığı zamanlarda bu gerçek, huzurumuzun anahtarıdır. Mesih'te bizler, Şeytan'a (veya kötü insanlara) "siz bunu kötülük olarak amaçladınız ama Tanrı iyilik olarak amaçladı" deme hakkına sahibiz. Ne Şeytan, ne hastalık ne de günahlı insan egemendir. Yalnızca Tanrı egemendir ve O iyidir. O bilge ve egemendir.

SADECE UÇAN SERÇEYE DEĞİL, HER BİR SAÇ TELİNE EGEMEN

İsa, Tanrı'nın egemenliğinin kendi öğrencileri için ne kadar tatlı olduğunu bir insanın yapabileceği en güzel şekilde şöyle açıklıyor:

> İki serçe bir meteliğe satılmıyor mu? Ama Babanız'ın izni olmadan bunlardan bir teki bile yere düşmez. Size gelince, başınızdaki bütün saçlar bile sayılıdır. Onun için korkmayın, siz birçok serçeden daha değerlisiniz. (Mat. 10:29–31)

---

* Ç.N. Yaratılış 50:20'de geçen *düşündünüz* ve *çevirdi* ifadelerinde kullanılan fiil, İbranice metinde **בשח** *(khaşav)* fiiline karşılık gelmektedir. Bu kelimenin Türkçedeki karşılığı amaçlamak, niyet etmek ya da tasarlamaktır.

Tek bir serçe bile Tanrı'nın planı dışında yere düşmez. Tek bir virüs bile Tanrı'nın planı olmaksızın hareket edemez. Bu egemenlik, en ince detayına kadar her şeyi kapsar. Ardından İsa ne diyor? Üç şey diyor: Sizler birçok serçeden daha değerlisiniz. Başınızdaki tüm saçlar sayılıdır. Korkmayın.

Neden korkmayalım? Çünkü yaşasak da veya ölsek de, Tanrı'nın o en ince detaya kadar hakim olan mutlak egemenliği, O'nun kutsallığına, doğruluğuna, iyiliğine ve bilgeliğine hizmet etmektedir. Mesih'te bizler, O'nun heba edeceği piyonlar değiliz. Bizler O'nun değerli çocuklarıyız. "Siz birçok serçeden daha değerlisiniz."

Bu, daha önce bahsettiğim o sırdır: *Koronavirüsü durdurabileceği halde durdurmayan egemen gücün, kişinin ruhunu tüm bunların ortasında koruyan egemen güçle aynı güç olduğunun bilincinde olmak*. Hatta bu egemenlik sadece korumakla kalmaz, aynı zamanda acı ya da tatlı her şeyin, Tanrı'yı seven ve Mesih'te çağrılmış olan bizlerin iyiliği için işlemesini sağlar (Rom. 8:28-30).

GÖREVİM TAMAMLANANA DEK ÖLÜMSÜZÜM

Ölüm karşısındaki kaya gibi sağlam olan bu güvence, iki bin yıl boyunca Mesih'in halkına cesaret vermiştir. Tanrı'nın bilge ve iyi egemenliğinin gerçeği, sevgiyle canlarını feda eden binlerce Hristiyana güç kaynağı olmuştur.

Örneğin Hindistan'a ve İran'a bir Müjde hizmetkârı olarak giden ve 16 Ekim 1812 tarihinde, otuz bir yaşında vebadan ölen (tıpkı koronavirüs gibi) Henry Martyn, 1812'nin Ocak ayında günlüğünde şöyle yazmıştır:

> Görünüşe bakılırsa bu yıl, önceki tüm yıllardan daha çetin geçecek. Eğer Farsça Yeni Antlaşma'yı tamamlayacak kadar

> yaşarsam, hayatım ondan sonra daha az öneme sahip olacak. Ama ölsem de yaşasam da, Mesih bende yücelsin! Eğer O'nun yapmamı istediği bir iş varsa, ölemem.[2]

Bu yaklaşım, çoğu zaman "Mesih'in bana verdiği görev tamamlanana dek ölümsüzüm" şeklinde özetlenmiştir. Bu tamamen doğrudur ve yaşamla ölümün, egemen Tanrı'nın elinde olduğu gerçeğiyle örtüşmektedir. Mesih'in tüm amaçları O'nun kendi ellerindedir. Ölümünden yedi yıl önce, yirmi dört yaşındayken Martyn şöyle yazmıştı:

> Eğer Tanrı bu evrenin egemeni olmasaydı, ne zavallı olurdum! Ama sevinsin dünya, Rab egemenlik sürüyor! Ve Mesih'in amacı gerçekleşecektir. Ey canım, bu beklentiyle mutlu ol.[3]

2 Henry Martyn, *Journals and Letters of Henry Martyn* (New York: Protestant Episcopal Society, 1861), s. 460.

3 Martyn, *Journals and Letters,* s. 210.

2. Kısım

TANRI KORONAVİRÜS ARACILIĞIYLA NE YAPIYOR?

İLK DÜŞÜNCELERİM: GÖRMEK VE İŞARET ETMEK

Eğer Tanrı tahtından indirilmediyse, eğer O gerçekten de "her şeyi kendi isteği doğrultusunda" düzenliyorsa (Ef. 1:11) ve eğer bu koronavirüs salgını getirdiği tüm yıkımla birlikte Tanrı'nın kutsal, doğru, iyi ve bilge ellerindeyse, o zaman Tanrı ne yapıyor? O'nun amacı nedir?

İNSANA GÜVENMEKTEN VAZGEÇİN

Bu soruya cevap vermeden önce söylenmesi gereken ilk şey şudur: Tanrı'nın bilgeliğiyle kıyaslandığında, benim fikirlerim bir hiçtir. Sizinki de öyle. Bizim ne düşündüğümüzün pek bir önemi yoktur. Kutsal Kitap "kendine güvenen akılsızdır" der (Özd. 28:26). Bunun yerine bize "RAB'be güven bütün yüreğinle, kendi aklına bel bağlama" deniyor (Özd. 3:5).

Biz insanlar sınırlıyız, günahlıyız, kültürümüz tarafından şartlandırılmış, genlerimiz ve kişisel geçmişimiz tarafından şekillendirilmiş ve bozulmuşuz. Yüreklerimizden, aklımızdan ve dudaklarımızdan kendi seçimlerimizi aklamaya çalışan her türlü fikir çıkıyor. Dolayısıyla, "Ölümlü insana güvenmekten vazgeçin. Onun ne değeri var ki?" (Yeş. 2:22) diyen peygamber Yeşaya'nın sözüne kulak vermemiz akıllıca olacaktır.

Peki bu durumda ben bu kitabı, hele ki "Tanrı Koronavirüs Aracılığıyla Ne Yapıyor?" diye bir bölümü yazmakla, haddimi aşmış mı oluyorum?

Hayır. Bu haddini aşmak değildir. Özellikle de Tanrı, Hristiyan Kutsal Yazılar'ında konuşmuşsa. Özellikle de Tanrı, bizler O'nu ve yollarını gerçekten (kısmen olsa da) anlayabilelim diye insanların anlayabileceği bir dille konuşmaya tenezzül etmişse. Özellikle de Pavlus'un şu sözleri doğruysa: "Tanrı sır olan isteğini, Mesih'te edindiği iyi amaç uyarınca bize açıkladı" (Ef. 1:8-9). Özellikle de Pavlus'un dediği gibi, "*okuyarak,* Mesih'in sırrını nasıl kavradığımı anlayabilirsiniz" sözü doğruysa (Ef. 3:4, yazarın kendi çevirisidir).

Tanrı dünyada yapmakta olduğu şeyler hakkında sessiz kalmış değildir. O bize Kutsal Yazılar'ı verdi. İkinci bölümde Kutsal Kitap'ın Tanrı Sözü olduğuna güvenebilmemiz için bazı sebeplerden bahsetmiştim. Dolayısıyla, benim amacım Tanrı'nın ne yapıyor olabileceğine dair kafamdan fikirler uydurmak değildir. Amacım O'nun Kutsal Yazılar'daki Sözü'nü dinlemek ve işittiklerimi size aktarmaktır.

YOLLARI NE DENLİ ANLAŞILMAZDIR

"Tanrı ne yapıyor?" sorusuna cevap vermeye çalışmadan önce söylemem gereken başka bir şeyse, O'nun her zaman bizim bilmediğimiz milyarlarca şey yapıyor olduğudur.

> Ya RAB Tanrım, harikaların, düşüncelerin ne çoktur bizim için; sana eş koşulmaz! Duyurmak, anlatmak istesem yaptıklarını, saymakla bitmez. (Mez. 40:5)

O'nun koronavirüsteki tasarıları sadece sayılamayacak kadar çok değil, aynı zamanda birçok açıdan anlaşılmazdır da. "Tanrı'nın zenginliği ne büyük, bilgeliği ve bilgisi ne derindir! Onun

yargıları ne denli akıl ermez, yolları ne denli anlaşılmazdır!" (Rom. 11:33). Ama Pavlus bunu yazdığında, bize "öyleyse Kutsal Kitap'ınızı kapatın ve kendi gerçeğinizi uydurun" demiyordu.

Tam tersine, Tanrı'nın anlaşılmaz yolları hakkındaki bu sözler, on bir bölüm boyunca bize sunulan dünyadaki en iyi haberin doruk noktası olarak yazıldı. Hepsi anlaşılmak üzere kaleme alındı. Örneğin Pavlus, acı çekmenin kaçınılmazlığına değinirken şöyle der:

> Yalnız bununla değil, sıkıntılarla da övünüyoruz. Çünkü *biliyoruz* ki, sıkıntı dayanma gücünü, dayanma gücü Tanrı'nın beğenisini, Tanrı'nın beğenisi de umudu yaratır. Umut düş kırıklığına uğratmaz. Çünkü bize verilen Kutsal Ruh aracılığıyla Tanrı'nın sevgisi yüreklerimize dökülmüştür. (Rom. 5:3–5)

"Biliyoruz!" Kutsal Yazılar Tanrı'nın açıkladığı şeyleri, özellikle de acı çekmek konusunda (bu koronavirüs salgınındaki acılar da dahil olmak üzere) açıkladığı şeyleri *bilebilelim* diye yazıldı. Dolayısıyla *anlaşılmaz* kelimesi, Tanrı'nın her zaman gördüklerimizden çok daha fazlasını yaptığı anlamını taşıyor. Nitekim gördüğümüz şeyleri bile, eğer Tanrı bize göstermemiş olsaydı, göremezdik.

GERÇEĞE İŞARET ETMEK

Benim buradaki amacım John Lennon'un meşhur şarkısında dile getirdiği gibi hayal etmek değil.[4]

4 John Lennon, "Imagine," sanatçı John Lennon tarafından, Yoko Ono, and Phil Spector, Abbey Road, Londra, 1971.

Lennon, şarkısında bize cennet ve cehennemin olmadığını, sadece gökyüzünün olduğunu hayal etmemizi söylüyor. Böyle bir hayalin kolay olduğunu söylüyor bize. Sadece bir deneyin. Aynen öyle. Kolay. Çok kolay hem de. Ancak koronavirüs basit hayaller kurmayı değil, katı gerçekleri talep etmektedir. Tanrı ve Sözü, ihtiyacımız olan gerçektir ve ayaklarımızın altındaki Kaya'dır. Dolayısıyla, benim burada amacım gerçeğe işaret etmek, gerçeği yaratmak değil. Amacım Tanrı'nın söylediklerini işitmektir. Hayal etmektense, gerçeği tasdik etmektir.

Ben Kutsal Kitap'ın öğrettiklerini gösterecek ve bunların koronavirüsle olan bağlantısını kuracağım. Neyin doğru olduğu yargısına varmaksa size kalmış.

Bunu diyorum çünkü İsa'nın "zamanın belirtilerini anlamak" konusunda söylediği şey buydu. İnsanların akıllarını kullanıp hava tahmininde bulunabiliyorken, Tanrı'nın tarihteki işleyişini anlayamamaları O'nu öfkelendirmişti.

> Sizi ikiyüzlüler! Yeryüzünün ve gökyüzünün görünümünden bir anlam çıkarabiliyorsunuz da, şimdiki zamanın anlamını nasıl oluyor da çıkaramıyorsunuz? Doğru olana neden kendiniz karar vermiyorsunuz? (Luk. 12:56–57)

Umarım Tanrı'dan yardım diler, Tanrı'nın Sözü'ne bakar ve doğru olana kendiniz karar verirsiniz. Umarım söylediklerimi Kutsal Kitap'la sınar (1. Yuh. 4:1) ve iyi olana sımsıkı tutunursunuz (1. Sel. 5:21).

TAKİP EDİLECEK ALTI YOL

"Tanrı koronavirüs aracılığıyla ne yapıyor?" sorusuna verdiğim altı cevabın her biri üzerine sayfalar dolusu şey yazılabilir. Ama içinde bulunduğumuz sürecin aciliyetinden ötürü, sadece bu kitabı kapattıktan sonra aklınızda kalacağını umduğum, Kutsal Kitap temelli bazı yollar çizmekle yetineceğim. Keşke bu yollarda birlikte uzun uzun yürüyebilseydik. Ancak bunu size bırakıyorum. Tanrı size yol göstersin.

Tanrı, koronavirüs aracılığıyla ne yapıyor?

6. Bölüm

AHLAKİ DEHŞETİ RESMEDİYOR

1. CEVAP

Diğer tüm felaketlerde olduğu gibi koronavirüs salgını aracılığıyla da Tanrı, O'nu hor gören dünyaya günahın ahlaki dehşetinin ve ruhsal çirkinliğinin somut bir resmini sunmaktadır.

Aslına bakılırsa günah, bütün fiziksel ıstırabın var olma sebebidir. Kutsal Kitap'ın üçüncü bölümü günahın dünyaya girişini betimler. Bize günahın, küresel yıkım ve ıstırabın kökeni olduğunu gösterir (Yar. 3:1-19). Pavlus, Romalılar 5:12'de bunu şöyle özetliyor: "Günah bir insan aracılığıyla, ölüm de günah aracılığıyla dünyaya girdi. Böylece ölüm bütün insanlara yayıldı. Çünkü hepsi günah işledi."

O zamandan beri dünya bozulmuş durumdadır. Tüm güzelliği kötülük, felaketler, hastalıklar ve hayal kırıklığıyla iç içe geçmiş haldedir. Tanrı onu mükemmel olarak yaratmıştı. "Tanrı yarattıklarına baktı ve her şeyin çok iyi olduğunu gördü" (Yar. 1:31). Ama insanlığın günaha düşmesinden bu yana, tarih bütün harikalarına rağmen, üzeri cesetlerle dolu bir taşıma bandı gibi akmaktadır.

DÜŞÜŞ YARGIDIR

Kutsal Kitap bu bozulmuşluğu doğal bir şey olarak değil, günahla dolu olan bir dünyaya karşı Tanrı'nın yargısı olarak görür. Pavlus, Tanrı'nın günahtan ötürü dünyaya olan yargısının etkilerini şöyle açıklamıştır:

> Çünkü yaratılış amaçsızlığa teslim edildi. Bu da yaratılışın isteğiyle değil, onu amaçsızlığa teslim eden Tanrı'nın isteğiyle oldu. Çünkü yaratılışın, yozlaşmaya köle olmaktan kurtarılıp Tanrı çocuklarının yüce özgürlüğüne kavuşturulması umudu vardı. Bütün yaratılışın şu ana dek birlikte inleyip doğum ağrısı çektiğini biliyoruz. (Rom. 8:20–22)

Amaçsızlık. Yozlaşmaya köle olmak. İnlemek. Bunlar günah dünyaya girdiğinden beri var olan küresel yıkım ve ıstırabın resimleridir. Pavlus, bu yıkımın Tanrı'nın yargısından kaynaklandığını söylüyor: "Yaratılış amaçsızlığa *teslim edildi*. Bu … onu amaçsızlığa *teslim eden* Tanrı'nın isteğiyle oldu" (8:20). Yaratılışı bu *umutla* teslim eden Şeytan değildi. Bu *umutla* teslim eden Adem de değildi. Tanrı'ydı. Pavlus'un Romalılar 5:16'da dediği gibi: "'Tek suçtan sonra verilen yargı mahkûmiyet getirdi."

O'NUN ÇOCUKLARI BİLE YARGI ALTINDA

Kesin olan şu ki, bu mesaj umutla doludur. "'Tanrı çocuklarının yüce özgürlüğüne kavuşturulması umudu"yla (Rom. 8:21). Tanrı'nın yeni yaratılış için çarpıcı bir planı vardır. Orada Tanrı, "onların gözlerinden bütün yaşları silecek" (Vah. 21:4). Ama şimdilik hepimiz O'nun yargısı altındayız. O dünyayı ölüme, felakete ve ıstıraba teslim etti.

Evet, kendi çocukları bile. Kendisine oğullar olalım diye önceden belirlediği (Ef. 1:5), sevgili Oğlu'nun kanıyla kurtardığı (Ef. 1:7) ve sonsuz yaşamı miras almak üzere belirlediği (Ef. 1:18) çocukları olan bizler bile, Tanrı'nın düşüşe verdiği yargıdan ötürü acı çekiyor ve ölüyoruz. "Yalnız yaratılış değil, biz de -evet Ruhun turfandasına sahip olan bizler de- evlatlığa alınmayı, yani bedenlerimizin kurtulmasını özlemle bekleyerek içimizden inliyoruz" (Rom. 8:23). *Hristiyanlar* tsunamilere kapılıyorlar. *Hristiyanlar* terör saldırılarında ölüyorlar. *Hristiyanlar* koronavirüse yakalanıyorlar.

CEZA DEĞİL, ARINDIRMA

Hristiyanlar açısından, Mesih'i en değerli hazinesi olarak benimseyen kişiler açısından farkı yaratan şeyse şu: bu yozlaşmışlığı tadıyor olmamız, bizim yargımız değildir. "Böylece Mesih İsa'ya ait olanlara artık hiçbir mahkûmiyet yoktur" (Rom. 8:1). Bizim çektiğimiz acılar cezalandırıcı değil, arındırıcı bir özelliğe sahiptir.

"Çünkü Tanrı bizi gazaba uğrayalım diye değil, Rabbimiz İsa Mesih aracılığıyla kurtuluşa kavuşalım diye belirledi" (1. Sel. 5:9). Biz de diğer tüm insanlar gibi hastalık ve felaketlerden ötürü ölmekteyiz. Ancak Mesih'te olanlar için ölümün artık "dikeni" yoktur (1. Kor. 15:55). "Ölmek kazançtır" (Flp. 1:21). Dünyadan ayrılmak, "Mesih'le birlikte olmaktır" (Flp. 1:23).

ŞEYTAN GERÇEKTİR VE DE KISITLANMIŞTIR

Dünyadaki ıstırabı Tanrı'nın yargısına atfederken, Şeytan'ın dünyadaki acılarda parmağı olduğu gerçeğine de gözlerimi kapamıyorum. Kutsal Kitap onu "bu çağın ilahı" (2. Kor. 4:4), "bu dünyanın egemeni" (Yuh. 12:31) ve "havadaki hükümran-

lığın egemeni" (Ef. 2:2) olarak adlandırıyor. O "başlangıçtan beri katildi" (Yuh. 8:44). O insanları bağlı tutmakta ve birçok hastalık aracılığıyla insanlara baskı uygulamaktadır (Luk. 13:16; Elç. 10:38).

Ama Şeytan tasmayla bağlıdır. Bu tasma Tanrı'nın ellerindedir. O Tanrı bırakmadıkça bir şey yapamaz. Yalnızca Tanrı'nın izni ve koyduğu sınırlar dahilinde eyleme geçebilir (Eyü. 1:12; 2:6; Luk. 22:31; 2. Kor. 12:7). Şeytan'ın vereceği zararın boyutuna Tanrı karar verir. O Tanrı'nın yargısından bağımsız değildir. Farkında olmadan, O'nun yargısına hizmet eder.

KİLİT SORU

Koronavirüsün anlamını iyice açığa çıkaran soruysa şudur: Neden Tanrı dünyaya *ahlaki* kötülüğünden ötürü *fiziksel* bir yargı gönderdi? Adem ve Havva, Tanrı'ya meydan okudular. Yüreklerinde O'na karşı çıktılar. Kendi bilgeliklerini, O'nunkine yeğlediler. O'na güvenmek yerine bağımsız olmayı seçtiler. Bu *meydan okuma, yeğleme* ve *seçim,* ruhsal ve ahlaki bir kötülüktü. Her şeyden önce bedende değil, *ruhta* işlenmiş bir günahtı. İnsana değil, Tanrı'ya karşı işlenmiş bir günahtı.

Ancak bu ahlaki ve ruhsal isyana cevaben Tanrı, *fiziksel* dünyayı yıkım ve ıstıraba teslim etti. Neden? Neden fiziksel dünyayı olduğu gibi iyi bir düzen içerisinde bırakıp günahın ortaya çıktığı insan ruhuna acı çektirmedi ki?

CEVAP

Benim cevabım şu: Etrafımızda gördüğümüz hastalık ve yıkımların getirdiği dehşet, günahın ne kadar korkunç olduğunun canlı bir resmi olsun diye, Tanrı fiziksel dünyayı lanet altına aldı. Başka bir deyişle, *fiziksel kötülükler, Tanrı'ya karşı gösterilen*

isyanın ahlaki dehşetine işaret eden birer ibretlik öykü, sahne oyunu ve yön levhası gibidirler.

Peki bu neden yerinde bir cezadır? Çünkü düşüşten sonraki bu halimizle bizler, günah tarafından körleştirildik ve Tanrı'ya karşı işlenen günahların ne kadar iğrenç olduğunu göremiyor ve hissedemiyoruz. Dünyada başka şeyleri Tanrı'ya yeğlemenin ne kadar korkunç olduğunu hisseden pek kimse yok. Kimin gün içerisinde ihmal ve isyankârlıkla Tanrı'yı hor gördüğü için uykusu kaçıyor ki?

Oysa fiziksel acılarımızı nasıl da derinden hissediyoruz! Tanrı bedenlerimize dokununca nasıl da içerlenebiliyoruz! Yüreklerimizde her gün Tanrı'yı hor görüyor olmak bizi üzmeyebiliyor. Ancak koronavirüs gelip bedenlerimizi bir tehdit etti mi, Tanrı'ya hemen dikkat kesiliyoruz. Tabii onu da yapmıyoruz belki de. *Fiziksel acılar, Tanrı'nın bize dünyamızda bir* şeylerin korkunç bir şekilde ters gittiğini hatırlatmak için çaldığı borazanlardır. Hastalıklar ve sakatlıklar, Tanrı'nın günahın *ruhsal* boyutta ne olduğunu bize *fiziksel* boyutta göstermek için kullandığı resimlerdir.

Üstelik bu, dünyadaki en kutsal yaşamları süren kişilerden bazıları bu hastalıklara ve sakatlıklara maruz kalsa da, doğrudur. Felaketler, günahın aslında neyi hak ettiğini ve yargı günü bin kat daha beterini alacağını bize gösteren birer fragmandırlar. Birer uyarıdırlar. Bizleri Tanrı'ya karşı işlenen günahların ahlaki dehşetini ve ruhsal çirkinliğini görmeye çağıran uyarılardırlar.

Keşke hepimiz Yaratıcımız'ı hor görmenin, O'nu görmezden gelmenin, O'na güvenmemenin, O'nu alçaltıp O'na kendi yüreğimizde saç stilimize gösterdiğimiz ilgiden daha az ilgi

göstermenin ne kadar tiksinç, ne kadar çirkin ve ne kadar iğrenç olduğunu görebilsek ve hissedebilseydik.

Bunu görmeli ve hissetmeliyiz. Aksi takdirde, günahın çirkinliğinden kurtulmak için Mesih'e de dönmeyeceğiz. Günahın *cezasından* kurtulmak için Tanrı'ya yakarabiliriz ama günahın Tanrı'yı küçük düşüren o ahlaki çirkinliğini görecek ve ondan nefret edecek miyiz? Eğer görüp nefret etmiyorsak, bunun sebebi Tanrı'nın koronavirüs gibi fiziksel acılarla günahın çirkinliğini bize hiç mi hiç göstermemiş olması değildir. Dolayısıyla Tanrı, merhametiyle bu günlerde bize sesleniyor: Uyanın! Tanrı'ya karşı işlenen günah işte böyle bir şeydir! Korkunç ve çirkindir. Üstelik günah, koronavirüsten çok daha tehlikelidir.

7. Bölüm

BELLİ GÜNAHLARA ÖZEL OLARAK YARGISINI GÖNDERİYOR

2. CEVAP

Bazı kişiler günahlı tutum ve davranışlarından ötürü Tanrı tarafından özel olarak yargılanıp koronavirüse yakalanmaktalar.

Tüm acıların düşüşün bir sonucu, yani Tanrı'yı küçük düşüren günahın dünyaya girmesinin bir sonucu olduğu gerçeği, bireylerin çektiği her acının onların kişisel günahlarından ötürü bir yargı niteliğinde olduğu anlamına gelmiyor. Örneğin Eyüp'ün çektiği acılar onun belli günahlarından ötürü başına gelmemişti. Kitabın ilk cümlesi zaten bunu açıkça bize gösteriyor: "Eyüp… kusuruz, doğru bir adamdı. Tanrı'dan korkar, kötülükten kaçınırdı" (Eyü. 1:1).

Daha önce de gördüğümüz gibi Tanrı'nın kendi halkı bile, O'nun yargısının fiziksel etkilerinin birçoğunu yaşamaktadır. Elçi Petrus bunu şöyle dillendiriyor:

> Çünkü yargının, Tanrı'nın *ev halkından* başlayacağı an gelmiştir. Eğer yargılama önce *bizden* başlarsa, Tanrı'nın Müjdesi'ne kulak asmayanların sonu ne olacak? "Doğru kişi güçlükle kurtuluyorsa, tanrısız ve günahlı kişiye ne olacak?" (1 Pet. 4:17–18)

"Tanrı'nın ev halkı" için bu yargı *cezalandırıcı* değil, *arındırıcı* bir özelliğe sahiptir. Bir ceza değildir. Dolayısıyla dünyadaki bütün acılar, Tanrı'nın belli günahlara özel olarak gönderdiği yargısı değildir. Yine de Tanrı, zaman zaman hastalıkları kullanarak O'nu reddeden ve kendilerini günaha veren insanları yargılamaktadır.

BELLİ GÜNAHLARA ÖZEL OLARAK VERİLEN YARGININ ÖRNEKLERİ

Belli günahlara özel olarak verilen yargılara dair iki örnek vereceğim.

Elçilerin İşleri 12. bölümde kral Hirodes, kendisine ilah denmesine müsaade ederek kendini yüceltmişti. "O anda Rabbin bir meleği Hirodes'i vurdu. Çünkü Tanrı'ya ait olan yüceliği kendine mal etmişti. İçi kurtlarca kemirilerek can verdi" (Elç. 12:23). Tanrı bunu kendini yücelten herkese yapabilir. Tanrı'ya ve insanlara karşı olan kibirlerinden ötürü yöneticilerimizin birçoğunun her gün ölmüyor olmalarına şaşmalıyız aslında. Tanrı'nın yargıdan kaçınması çok büyük bir merhamettir.

Başka bir örnekse eşcinsel ilişkilere girmektir. Romalılar 1:27'de elçi Pavlus şöyle diyor: "Aynı şekilde erkekler de kadınla doğal ilişkilerini bırakıp birbirleri için şehvetle yanıp tutuştular. Erkekler erkeklerle utanç verici ilişkilere girdiler ve kendi bedenlerinde sapıklıklarına yaraşan karşılığı aldılar." Bu "sa-

pıklıklarına yaraşan karşılık," günahlarının "kendi bedenleri" üzerindeki etkisidir.

Bu "sapıklıklarına yaraşan karşılık", Romalılar 1:18'de gördüğümüz Tanrı gazabının yalnızca bir örneği. Orada şöyle diyor: "Haksızlıkla gerçeğe engel olan insanların bütün tanrısızlığına ve haksızlığına karşı Tanrı'nın gazabı gökten açıkça gösterilmektedir." Dolayısıyla, bütün acılar belli günahlara verilen özel yargılar olmasa bile, bazıları öyledir.

HERKES KENDİ YÜREĞİNİ SINASIN

Bu nedenle, koronavirüs için doğrudan belli bir kişinin günahları yüzünden ona verilen bir ceza olduğunu söyleyemeyiz. En sevecen, en Ruh'la dolu, günahları Mesih'te affedilmiş olan bir Hristiyan da koronavirüsten ölebilir. Ama her birimizin, çektiğimiz acının yaşam tarzımızdan ötürü bize verilmiş olup olmadığını anlamak için kendi yüreğimizi sınamamız yerinde olacaktır.

Eğer Mesih'e gelmişsek, çektiğimiz acının Tanrı'nın cezalandırıcı yargısı olmadığını bilebiliriz. Bunu bilebiliriz çünkü İsa, "Size doğrusunu söyleyeyim, sözümü işitip beni gönderene iman edenin sonsuz yaşamı vardır. Böyle biri *yargılanmaz*, ölümden yaşama geçmiştir" demiştir (Yuh. 5:24). Mesih İsa'ya ait olanlara artık hiçbir mahkûmiyet yoktur (Rom. 8:1). Tanrı'nın bize verdiği şey terbiyedir, yıkım değil. "Çünkü Rab sevdiğini azarlar ve kabul ettiği her oğlu döver." (İbr. 12:6, Kitabı Mukaddes – Eski Çeviri).

8. Bölüm

BİZLERİ MESİH'İN İKİNCİ GELİŞİ İÇİN UYANIK TUTUYOR

3. CEVAP

Koronavirüs, Mesih'in ikinci gelişine hazır olalım diye Tanrı tarafından yapılan bir uyarıdır.

Her ne kadar kilise tarihi, dünyanın sonuna dair boşa çıkan tahminlerle dolu olsa da, İsa Mesih'in tekrar geleceği bir gerçektir. İsa göğe alınırken, melekler arkada kalan öğrencilere, "Ey Celileliler, neden göğe bakıp duruyorsunuz? Aranızdan göğe alınan İsa, göğe çıktığını nasıl gördünüzse, aynı şekilde geri gelecektir" dediler (Elç. 1:11).

O tekrar geldiği zaman dünyayı yargılayacak:

> İnsanoğlu kendi görkemi içinde bütün melekleriyle birlikte gelince, görkemli tahtına oturacak. Ulusların hepsi O'nun önünde toplanacak. O da koyunları keçilerden ayıran bir çoban gibi, insanları birbirinden ayıracak. (Mat. 25:31–32)

Mesih'i karşılamaya hazır olmayanlar için o gün bir tuzak gibi ansızın gelecek:

> Kendinize dikkat edin! Yürekleriniz sefahat, sarhoşluk ve bu yaşamın kaygılarıyla ağırlaşmasın. O gün, üzerinize bir tuzak gibi aniden inmesin. (Luk. 21:34)

DOĞUM SANCILARI

İsa O'nun gelişinin yaklaştığına işaret eden savaşlar, kıtlıklar, depremler gibi olaylar olacağını söyledi (Mat 24:7). Bu belirtileri "doğum sancıları" olarak adlandırdı (Mat. 24:8). Burada dünya, sancı içinde yeni dünyayı doğurmaya çalışan bir kadın olarak resmediliyor. İsa bu yeni dünyayı kendi gelişiyle birlikte ortaya çıkaracak.

Pavlus, Romalılar 8:22'de bu benzetmeyi kullanıyor ve bu çağın *bütün* acılarını, yıkım ve hastalıklarını (koronavirüs gibi) doğum sancıları olarak adlandırıyor. Hastalıklarımızla birlikte bizleri de dünyanın sancılı doğum sürecinin bir parçası olarak resmediyor. Bizler İsa'nın gelişiyle bedenlerimizin kurtulacağı günü inleyerek bekliyoruz. O gün İsa ölüleri diriltecek ve bizlere yeni, yüce bedenler verecek (Flp. 3:21). Pavlus, yaratılışın yozlaşmaya köle olmaktan kurtarılıp Tanrı çocuklarının yüce özgürlüğüne kavuşacağını söyledikten sonra şöyle devam ediyor:

> Bütün yaratılışın şu ana dek birlikte inleyip doğum ağrısı çektiğini biliyoruz. Yalnız yaratılış değil, biz de -evet Ruhun turfandasına sahip olan bizler de- evlatlığa alınmayı, yani bedenlerimizin kurtulmasını özlemle bekleyerek içimizden inliyoruz. (Rom. 8:22–23)

UYANIK KALIN!

Demeye çalıştığım şey şu: İsa dünyanın doğum sancılarını (koronavirüs dahil) O'nun tekrar geleceğini ve bizim buna hazırlıklı olmamız gerektiğini hatırlatan uyarılar olarak görmemizi istiyor. "Bunun için siz de hazır olun! Çünkü İnsanoğlu beklemediğiniz saatte gelecektir" (Mat. 24:44).

İsa'nın dediği şeyi ciddiye almak için dönüşünün tarihini hesaplamak zorunda değilsiniz. Söylediği şey de gayet açıktır: "Dikkat edin, *uyanık kalın*, dua edin. Çünkü o anın ne zaman geleceğini bilemezsiniz... *Uyanık kalın*. Çünkü ev sahibi ne zaman gelecek... bilemezsiniz. Size söylediklerimi herkese söylüyorum; *uyanık kalın*!" (Mar. 13:33–37).

Mesaj çok net. Uyanık kalın. Uyanık kalın. Uyanık kalın. Dünyanın doğum sancıları da bu mesajı iletme amacını taşıyor. Ama ne yazık ki bir sürü insan nasıl da uyuyor! Tüm o çılgın aktivitelerine rağmen, İsa Mesih'in gelişi konusunda çok derin bir uyku çekiyorlar. Tehlike gerçekten büyük ve koronavirüs de bizleri hazır olmaya çağıran lütufkâr bir uyandırma servisi gibi.

Hazır olmak için İsa Mesih'e gelmeli, günahların affına kavuşmalı ve O'nun ışığında yürümelisiniz. İşte o zaman şu söz sizin için de gerçek olur:

> Ama kardeşler, siz karanlıkta değilsiniz ki, o gün sizi hırsız gibi yakalasın. Hepiniz ışık çocukları, gündüz çocuklarısınız... Öyleyse... ayık ve uyanık olalım... Çünkü Tanrı bizi gazaba uğrayalım diye değil, Rabbimiz İsa Mesih aracılığıyla kurtuluşa kavuşalım diye belirledi. Mesih bizler için öldü; öyle ki, ister uyanık ister uykuda olalım, O'nunla birlikte yaşayalım. (1. Sel. 5:4–10).

9. Bölüm

BİZLERİ MESİH'İN SONSUZ DEĞERİNE YARAŞIR BİR HALE GETİRİYOR

4. CEVAP

Koronavirüs aracılığıyla Tanrı, bizleri şiddetle tövbeye ve Mesih'in sonsuz değerine yaraşır hayatlar sürmeye çağırıyor.

Koronavirüs benzeri olmayan bir tövbe çağrısı değildir. Tüm doğal afetler -seller, kıtlıklar, çekirgeler, tsunamiler veya salgın hastalıklar- Tanrı'nın acı veren ancak merhamet dolu tövbe çağrılarıdırlar.

Bunu İsa'nın Luka 13:1-5'te bir felaket karşısındaki cevabında görüyoruz:

> O sırada bazı kişiler gelip İsa'ya bir haber getirdiler. Pilatus'un nasıl bazı Celileliler'i öldürüp kanlarını kendi kestikleri kurbanların kanına kattığını anlattılar. İsa onlara şöyle karşılık verdi: "Böyle acı çeken bu Celileliler'in, bütün öbür Celileliler'den daha günahlı olduğunu mu sanıyorsunuz? Size hayır diyorum. Ama tövbe etmezseniz, hepiniz böyle mahvolacaksınız. Ya da, Şiloah'taki kule üzerlerine yıkılınca ölen o on sekiz kişinin, Yeruşalim'de yaşayan öbür insanla-

> rın hepsinden daha suçlu olduğunu mu sanıyorsunuz? Size hayır diyorum. Ama tövbe etmezseniz, hepiniz böyle mahvolacaksınız."

Pilatus tapınakta ibadet eden insanları katletmişti. Şiloah'ta bir kule yıkılmış ve orada bulunan on sekiz kişiyi öldürmüştü. Bu felaketlerden birisi insan kötülüğünün sonucu, diğeriyse görünüşe bakılırsa bir kazaydı.

FELAKETİN SİZİN İÇİN OLAN ANLAMI

Etraftaki kalabalıklar İsa'dan bu felaketlerin anlamını öğrenmek istiyorlardı. "Bunun anlamı nedir? Tanrı'nın belli bir günaha verdiği özel bir yargı mı bu?" İsa'nın cevabıysa harika. İsa bu felaketlerden sadece ölen kişiler için değil, herkes için bir anlam çıkarıyor. Her iki durum için de İsa şöyle diyor: "Hayır, Pilatus'un öldürdüğü kişiler ve o kulenin altında ezilenler *sizden* daha günahlı değillerdi."

Onlardan daha günahlı değillerdi mi? Neden *onların* günahlarından bahsediyor ki? Onlar İsa'ya *kendilerinin* günahları hakkındaki fikrini sormamışlardı. Başkalarının günahlarını merak ediyorlardı. Onlar bu felaketlerin mağdurlar için ne anlama geldiğini öğrenmek istiyorlardı, geriye kalan bizler için taşıdığı anlamı değil.

İsa'nın cevabını harika kılan da budur. Esasında İsa bu felaketlerin *herkes* için bir anlamı olduğunu söylüyor. Anlamı da şu: "Ya tövbe edeceksiniz ya da mahvolacaksınız." Bunu iki kere söylüyor. "'Tövbe etmezseniz, hepiniz böyle mahvolacaksınız" (Luk. 13:3). "'Tövbe etmezseniz, hepiniz böyle mahvolacaksınız" (13:5).

HÂLÂ ZAMAN VARKEN, BİZLERİ MERHAMETLE ÇAĞIRIYOR

İsa ne yapıyordu? Halkın şaşkınlığını başka yöne çeviriyordu. İnsanları İsa'ya soru sormaya iten bu şaşkınlığın odağı yanlış yerdeydi. Onlar insanların bu kadar gaddarca katledildiğine ve bu kadar anlamsızca kule altında kalarak öldüklerine şaşıyorlardı. Ama İsa onlara şunu gösteriyor: "Şaşırmanız gereken şey, *sizin* öldürülen ya da kule altında kalan kişiler olmamanız. Hatta eğer tövbe etmezseniz, siz de bir gün böyle bir yargıya maruz kalacaksınız."

Buradan ben, Tanrı'nın her felakette merhametli bir mesajı olduğunu çıkarıyorum. Mesaj da şu ki, hepimiz günahkârız, yıkıma gidiyoruz ve felaketlerse Tanrı'nın lütfuyla bizleri hâlâ zaman varken tövbe edip kurtulmaya çağırıyor. İsa ölmüş olanlardan, diri olanlara dönüyor ve onlara şöyle diyor: "Ölenlerden değil, *sizden* bahsedelim. Bu daha acil. Onların başına gelen şey, asıl *sizi* ilgilendiriyor. Sizin için en büyük mesele *onların* değil, *sizin* günahınızdır." Bence Tanrı'nın koronavirüsle dünyaya verdiği mesaj da budur. O dünyayı hâlâ zaman varken tövbeye çağırıyor.

TÖVBE NE DEMEK?

Daha açık olalım. *Tövbe* ne demek? Yeni Antlaşma'da bu kelime, yürek ve düşünce değişimi anlamına geliyor. Bu yüzeysel bir fikir değişikliği değil, bizleri Tanrı'ya ve İsa'ya oldukları gibi değer vermeye yönelten derinden bir dönüşümdür. İsa bu değişimi şöyle açıklıyor:

> Tanrın Rab'bi bütün yüreğinle, bütün canınla ve bütün aklınla seveceksin. (Mat. 22:37)

> Annesini ya da babasını beni sevdiğinden çok seven bana layık değildir. Oğlunu ya da kızını beni sevdiğinden çok seven bana layık değildir. (Mat. 10:37)

Başka bir deyişle, tövbede sizden beklenen en temel yürek ve düşünce değişimi, Tanrı'ya bütün varlığınızla değer vermeniz ve İsa'ya diğer tüm sevdiklerinizden daha fazla değer vermenizdir.

İSA NEDEN BİZİ MAHVOLMAKLA TEHDİT ETSİN Kİ?

İsa'nın eğer tövbe etmezsek hepimizin aynı şekilde mahvolacağını söylemesinin sebebi, hepimizin hazinemiz olan Tanrı yerine O'ndan daha çok sevdiğimiz ancak çok daha az önemli olan şeyleri koyması (Rom. 1:22-23) ve hepimizin İsa'ya sanki para, eğlence, dostlar ve aileden daha az değerliymiş gibi muamelede bulunmasıdır. Hepimizin mahvolmayı hak etmesinin sebebi bir kural listesini çiğnememiz değil, Tanrı'nın Mesih İsa'da bizim için taşıdığı o sonsuz değere tamamıyla burun kıvırmamızdır.

İNTİHARDAN FARKSIZ OLAN TERCİHLERİMİZDEN VAZGEÇMEK

Tövbe etmek; altın yerine tenekeyi, sağlam kaya yerine kumdan temeli, deniz kenarında tatil yapmak yerine bataklıkta oyun oynamayı seçtiğimiz bu intihardan farksız tercihlere bir son vermek demektir. C. S. Lewis şöyle der:

> Bizler keyifsiz varlıklarız. *Sınırsız bir sevinç* bize sunulmuşken, bizler içki, cinsellik ve hırslarla kendimizi kandırıyoruz. Deniz kenarında tatil yapmanın nasıl bir şey olduğunu

> hayal dahi edemediği için çamurların içinde oynamayı yeğleyen cahil bir çocuk gibiyiz. Gereğinden çok daha kolay bir şekilde tatmin oluyoruz.[55]

Lewis'in bahsettiği "sınırsız sevinç", Mesih'in değerini, güzelliğini ve yüceliğini görmek, tatmak ve paylaşmaktır.

BİZLERİ MESİH'E GÜVENMEYE TEŞVİK EDİYOR

Tanrı koronavirüs aracılığıyla bize bu dünyadaki hiçbir şeyin, İsa'nın sonsuz yüceliği ve değerinde bulduğumuz o güvenlik ve tatmin duygusunu sağlayamadığını acı verici bir şekilde gösteriyor. Bu küresel salgın hareket etme özgürlüğümüzü, ekonomik faaliyetlerimizi ve insanlarla olan yüz yüze iletişimimizi elimizden alıyor. Güvenliğimizi ve rahatımızı elimizden alıyor. Ayrıca sonunda hayatımızı da elimizden alabilir.

Tanrı bizleri Mesih'e güvenmeye teşvik etmek için bu gibi kayıplara maruz bırakıyor. Ya da Tanrı'nın Mesih'i dünyaya sunmak için felaketleri kullanmasının sebebine ilişkin şöyle de diyebiliriz: Mesih acı zamanlarda bile sevincimizi koruduğunda, O'nun o büyük ve insanı tümüyle tatmin eden yüceliği daha da ışıltılı bir şekilde parlamaktadır.

UMUTSUZLUK ARMAĞANI

Örneğin Tanrı'nın, Pavlus'u neden yaşama umudunu bile yitirdiği bir noktaya getirdiğini bir düşünün:

---

5 C. S. Lewis, *"The Weight of Glory," The Weight of Glory and Other Addresses* içinde (1949; yeniden baskı, New York: Harper, 2009), s. 26.

> Kardeşlerim, Asya İlinde çektiğimiz sıkıntılardan habersiz kalmanızı istemiyoruz. Dayanabileceğimizden çok ağır bir yük altındaydık. Öyle ki, yaşamaktan bile umudumuzu kesmiştik. Ölüme mahkûm olduğumuzu içimizde hissettik. Ama bu, kendimize değil, ölüleri dirilten Tanrı'ya güvenmemiz için oldu. (2. Kor. 1:8–9)

Pavlus bu umutsuz durumu, Şeytan'ın bir oyunu olarak ya da şans eseri olarak görmüyor. Bu durumun bir amacı var ve amacın sahibinin de Tanrı olduğu dile getiriliyor. Ölüm riski taşıyan bu olay, "kendimize değil, ölüleri dirilten Tanrı'ya güvenmemiz için oldu" (1:9).

Koronavirüsün mesajı da budur: Kendinize bel bağlamaktan vazgeçin ve Tanrı'ya dönün. Sizler ölümü *durduramazsınız* bile. Oysa Tanrı ölüleri *diriltebiliyor*. Tabii ki de "Tanrı'ya bel bağlamak" demek, Hristiyanların pasif kalıp hiçbir şey yapmayacakları anlamına gelmiyor. Hristiyanlar hiçbir zaman pasif olmadılar. Tanrı'ya bel bağlamak, yaptığımız her şeyin temelinin, örneğinin ve amacının Tanrı olduğu anlamına gelir. Pavlus şöyle demişti: "Elçilerin hepsinden çok emek verdim. Aslında ben değil, Tanrı'nın bende olan lütfu emek verdi" (1. Kor. 15:10).

Koronavirüs bizleri Tanrı'yı hayatımızdaki her şeyi kapsayan en önemli gerçek yapmaya çağırıyor. Hayatlarımız Tanrı'ya, aldığımız nefesten çok daha fazla muhtaçtır. Bazen de Tanrı bizleri kendimize getirmek için nefesimizi kesmektedir.

DİKENLERİN ANLAMI

Ya da Tanrı'nın Pavlus'a bedeninde diken verirken neyi amaçladığına bakın:

> Aldığım vahiylerin üstünlüğüyle gururlanmayayım diye bana bedende bir diken, beni yumruklamak için Şeytan'ın bir meleği verildi, gururlanmayayım diye. Bundan kurtulmak için Rab'be üç kez yalvardım. Ama O bana, "Lütfum sana yeter. Çünkü gücüm, güçsüzlükte tamamlanır" dedi. İşte, Mesih'in gücü içimde bulunsun diye güçsüzlüklerimle sevinerek daha çok övüneceğim. (2. Kor. 12:7–9)

Pavlus'a muhteşem vahiyler verilmişti. Tanrı burada kibir tehlikesi olduğunu gördü. Şeytan'sa burada gerçeğin ve sevincin yarattığı tehlikeyi gördü. Tanrı, Şeytan'ın stratejisini öyle kullandı ki, Şeytan'ın Pavlus'un tanıklığını yıkacağını düşündüğü şey, aslında onun alçakgönüllü ve sevinç dolu olmasını sağladı. Pavlus'a bedende bir diken, "Şeytan'ın bir meleği" verildi. Bir de Tanrı'nın bir meleği verildi! Bu dikenin ne olduğunu bilmiyoruz. Ancak dikenlerin acı verdiğini biliyoruz. Pavlus'un, Mesih'in bu dikeni ondan alması için üç kez dua ettiğini de biliyoruz.

Ama Mesih o dikeni almayacaktı. Pavlus'un çektiği acıda Mesih'in bir amacı vardı. "Gücüm, güçsüzlükte tamamlanır" (12:9). O'nun amacı, Pavlus'un sarsılmaz imanı ve sevinci sayesinde Mesih'in sağlıktan daha değerli olduğu gerçeğinin ışımasıydı. Peki Pavlus'un bu amaca verdiği yanıt neydi? "Güçsüzlüklerimle *sevinerek* daha çok övüneceğim" (12:9).

Sevinerek! Bu nasıl olabilir? Pavlus neden kendisine verilen dikeni sevinçle kabul ediyor? Çünkü onun hayattaki en büyük amacı, yaşasa da ölse de, Mesih'in bedeninde yücelmesiydi (Flp. 1:20). Mesih'in güzelliğini görmek, en büyük hazinesi olarak O'nu bağrına basmak ve Mesih'in sağlıktan ve hayattan daha iyi olduğunu dünyaya göstermek... İşte Pavlus'un sevinci buydu.

Martha Snell Nicholson (1898-1953) tarafından yazılan "The Thorn" (Diken) isimli güzel bir şiir şu kelimelerle bitiyor:

> Anladım ki O, verdiği dikenle birlikte lütfunu da sağlıyor,
> Yüzünü örten peçeyi kaldırıp o dikenle tutturuyor.

KAYIPTA KAZANMAK

Pavlus'un kayıpları bağrına basmasının bir sebebi de, yitirdiği şeylerde Mesih'i daha da çok kazanmasıydı.

> Dahası var, uğruna her şeyi yitirdiğim Rabbim İsa Mesih'i tanımanın üstün değeri yanında her şeyi zarar sayıyorum, süprüntü sayıyorum. Öyle ki, Mesih'i kazanayım. (Flp. 3:8)

Tövbe etmek budur. Yüreğin ve düşüncenin değişmesi ve Mesih'te Tanrı'ya hayattan bile daha çok değer vermektir. "Senin sevgin *yaşamdan iyidir,* bu yüzden dudaklarım seni yüceltir" (Mez. 63:3). Pavlus'un imanı bu yöndeydi. Bu söz her durumda, yaşamda da ölümde de doğrudur. Yaşamda doğrudur çünkü Mesih her zevke tatlılık verir ve hepsinden daha iyidir. Ölümde de doğrudur çünkü "bol sevinç vardır [O'nun] huzurunda, sağ elinden mutluluk eksilmez" (Mez. 16:11).

Koronavirüs salgını bir kayıptır. En basitinden gündelik hayatımızdaki rahatlık kaybolurken, en kötü ihtimalde hayatlar kaybediliyor. Eğer bizler Pavlus'un sevincinin sırrını biliyorsak, kaybımızı kazanç gibi yaşayabiliriz. Tanrı'nın dünyaya söylemekte olduğu şey budur. Tövbe edin ve hayatlarınızı Mesih'in sonsuz değerine yaraşır hale getirin.

10. Bölüm

TEHLİKE ZAMANINDA BİZLERİ KULLANARAK İYİ İŞLER YAPIYOR

5. CEVAP

Koronavirüs aracılığıyla Tanrı, bizleri korkuyu ve kendimize acımayı bırakıp cesaret ve sevinçle O'nu yücelten iyi işler yapmaya çağırıyor.

İsa kendi takipçilerine, "Sizin ışığınız insanların önünde öyle parlasın ki, iyi işlerinizi görerek göklerdeki Babanız'ı yüceltsinler!" dedi (Mat. 5:16). Çoğu zaman fark edilmeyen şey şu ki, çektiğimiz acıların içinde iyi işler yapmaya devam ederek dünyanın tuzu ve ışığı olmak, tuzumuzu daha tuzlu kılar ve ışığımızın da daha çok parlamasını sağlar.

TEHLİKENİN KARANLIĞINDA PARLAMAK

İsa, "Benim yüzümden insanlar size sövüp zulmettikleri, yalan yere size karşı her türlü kötü sözü söyledikleri zaman ne mutlu size! Sevinin, sevinçle coşun! Çünkü göklerdeki ödülünüz büyüktür" demişti (Mat. 5:11-12). Hemen ardından da şöyle ekledi: "Yeryüzünün tuzu sizsiniz... Dünyanın ışığı sizsiniz" (Mat. 5:13-16).

Hristiyanlığa güzelliğini veren şey sadece iyi işler değildir. Tehlikeye rağmen gerçekleştirilen iyi işlerdir. Hristiyan olmayan birçok kişi de iyi işlerde bulunur. Ancak insanlar onlardan ötürü Tanrı'yı yüceltmezler.

Evet, Matta 5'teki tehlike hastalık değil, zulümdü. Ancak her durumda prensip aynı. Hastalık ya da zulüm olsun, tehlike altında gerçekleştirilen sevgi eylemleri, bu eylemlerin Tanrı'ya yönelik bir umuttan kaynaklandığı gerçeğine açıkça işaret eder. Örneğin İsa şöyle der:

> Ama ziyafet verdiğin zaman yoksulları, kötürümleri, sakatları, körleri çağır. Böylece mutlu olursun. Çünkü bunlar sana karşılık verecek durumda değildirler. Karşılığı sana, doğru kişiler dirildiği zaman verilecektir. (Luk. 14:13–14)

Ölümden sonrası için Tanrı'ya umut bağlamak ("karşılığı sana, doğru kişiler dirildiği zaman verilecektir"), bu dünyada karşılık getirmeyen iyi işler yapmamız için bize güç verir. Aynı şey bizi tehlikeye, özellikle de ölüm tehlikesine atan iyi işler için de geçerlidir.

PETRUS'UN, İSA'NIN ÖĞRETİLERİNİ UYGULAMA ŞEKLİ

Elçi Petrus, İsa'nın iyi işlere dair olan öğretilerini Yeni Antlaşma'nın diğer bütün yazarlarından daha çok dile getiriyor:

> İnanmayanlar arasında olumlu bir yaşam sürün. Öyle ki, kötülük yapanlarmışsınız gibi size iftira etseler de, iyi işlerinizi görerek Tanrı'yı, kendilerine yaklaştığı gün yüceltsinler. (1. Pet. 2:12)

Dahası Petrus, tehlike karşısında bile iyi işler yapmak konusunda da aynı şeyi söylüyor: "Bunun için, Tanrı'nın isteği uyarınca acı çekenler, iyilik ederek canlarını güvenilir Yaradan'a emanet etsinler" (1. Pet. 4:19). Başka bir deyişle, bize "çektiğiniz ya da çekebileceğiniz acıların, iyilik etmenize engel olmasına müsaade etmeyin" diyor.

MESİH, TEHLİKE ZAMANINDA BİZİM ARACILIĞIMIZLA İYİ İŞLER YAPILSIN DİYE ÖLDÜ

Petrus bu yeni yaşam tarzını İsa'nın günahlarımız uğruna ölmesiyle bağdaştırıyor: "Bizler günah karşısında ölelim, *doğruluk uğruna yaşayalım* diye, günahlarımızı çarmıhta kendi bedeninde yüklendi" (1. Pet. 2:24). Mesih sayesinde Hristiyanlar, günahı öldürür ve kendilerini doğruluğun iyi işlerine verirler.

Pavlus da İsa'nın ölümüyle Hristiyanların iyi işler yapmadaki gayretleri arasında aynı bağlantıyı kuruyor: "Mesih bizi her suçtan kurtarmak, arıtıp kendisine ait, *iyilik etmekte gayretli* bir halk yapmak üzere kendini bizim için feda etti" (Tit. 2:14).

Pavlus aynı zamanda bu iyi işlerin hem Hristiyanlara hem de Hristiyan olmayanlara yönelik olması gerektiğini söyler. "Bunun için fırsatımız varken *herkese*, özellikle iman ailesinin üyelerine iyilik yapalım" (Gal. 6:10). "Sakın kimse kötülüğe kötülükle karşılık vermesin. Birbiriniz ve *bütün insanlar için* her zaman iyiliği amaç edinin" (1. Sel. 5:15).

MESİH, TEHLİKE ZAMANINDAKİ İYİLİKLERLE YÜCELTİLMİŞ OLUR

Tanrı'nın kendi halkı için olan nihai amacı, O'nun Oğlu İsa Mesih'in ululuğunu ve değerini övmemiz ve yüceltmemizdir. "Sonuç olarak, ne yer ne içerseniz, ne yaparsanız, her şeyi Tanrı'nın yüceliği için yapın." (1. Kor. 10:31). "En büyük gayretim ve umudum Mesih'in, yaşasam da ölsem de, bedenimde yüceltilmesidir" (Flp. 1:20, yazarın kendi çevirisidir). Tanrı'nın her şeyde yüceltilmesi. Mesih'in yaşamda da ölümde de yüceltilmesi. Tanrı'nın insan hayatı için belirlediği en büyük amaç işte budur.

Dolayısıyla, Tanrı'nın koronavirüs aracılığıyla amaçladığı şeylerden birisi de, halkının kendine acımayı ve korkmayı bırakması ve tehlike içerisindeyken bile kendisini iyilik etmeye vermesidir. Hristiyanlar rahata değil, başkalarının ihtiyaçlarına yönelirler. Güvenlik duygusuna değil, sevmeye yönelirler. Bizim Kurtarıcımız böyledir. O, bu uğurda öldü.

İLK YÜZYILLARDAKİ KİLİSENİN ÖRNEĞİ

Rodney Stark, *The Triumph of Christianity* (Hristiyanlığın Zaferi) adlı kitabında, Hristiyan kilisesinin ilk yüzyıllarında devrim niteliğindeki prensibinin, "sevgi ve iyiliğin, ailenin ve hatta dinin sınırlarının dışına çıkması, ihtiyacı olan herkesi kapsaması gerektiği" anlayışı olduğunu yazar.[6]

Roma İmparatorluğu'nu ilki M.S. 165, diğeriyse 251 yıllarında olmak üzere iki büyük veba salgını vurmuştu. Hristiyan kilisesinin dışında merhamet ve fedakârlığa değer veren hiçbir kültürel veya dini bir yapı yoktu. "Tanrıların, insanların dünya-

6 Rodney Stark, *The Triumph of Christianity: How the Jesus Movement Became the World's Largest Religion* (New York: Harper, 2011), s. 113.

sıyla ilgilendiği inancı yoktu."[7]Ayrıca "merhamet bir karakter kusuru olarak, acıma hissiyse duygusal bir bozukluk olarak görülürdü. Çünkü merhamet etmek, insanlara *hak etmedikleri* bir yardımı sağlamayı içerdiği için adalete aykırıydı."[8]

Sonuç olarak, imparatorluğun üçte biri hastalıktan kırılırken, doktorlar kırsaldaki evlerine kaçıyorlardı. Hastalık belirtileri olanlar evlerden kovuluyorlardı. Kâhinler tapınaklarını terk ediyorlardı. Ancak Stark şunu diyor: "Hristiyanlarsa bu duruma verecek cevapları olduğunu söyler ve en önemlisi de, yapılması gerekenleri yaparlardı."[9]

Hristiyanların bu duruma verdiği *cevaplar,* Mesih aracılığıyla günahların affı ve ölümden sonra sonsuz yaşam umudunu içeriyordu. Tıbbi çaresizliğin ve tam bir umutsuzluğun hüküm sürdüğü bir dönemde, bu çok değerli bir mesajdı.

Yaptıkları şeylere gelecek olursak, Hristiyanların birçoğu hasta ve ölmekte olanlara baktı. İkinci veba salgınının sonlarına doğru İskenderiye Piskoposu Dionysius, yazdığı mektubunda kilisesinin üyelerini şöyle över:

> Kardeşlerimizin çoğu sınırsız bir sevgi sergilediler. Asla kendilerini esirgemediler ve sadece diğerlerini düşündüler. Tehlikeyi dikkate almadan hastalara baktılar, onların her ihtiyaçlarını karşılayarak Mesih'te onlara hizmet ettiler ve onlarla birlikte bu dünyadan sükûnet ve mutluluk içinde göçtüler.[10]

7 Stark, *Triumph of Christianity*, s. 115.

8 Stark, *Triumph of Christianity*, s. 112.

9 *Stark, Triumph of Christianity, s. 116.*

10 Stark, *Triumph of Christianity*, s. 117

İMPARATORLARIN CEHALETİNİ SUSTURMAK

Zaman içerisinde kilisenin hasta ve fakirlere gösterdiği, dönemin kültürel normlarına aykırı olan ve gücünü Mesih'ten alan bu özen ve sevgi, birçok kişinin putperestlikten dönmesine yaradı. Bundan iki yüzyıl sonra Roma İmparatoru Julianus (M.S. 332-363) antik Roma dinini yeniden canlandırmak istediğinde, Hristiyanlığı gittikçe büyüyen bir tehlike olarak gördü ve Galatya bölgesinin pagan başkâhinine yazdığı mektubunda şunları söyledi:

> Ateizm [Hristiyan inancını kastediyor] özellikle de yabancılara gösterdikleri sevgi dolu hizmetlerinden ve ölülerin defin işlerine gösterdikleri özenden ötürü son derece yayılmış durumda. Bir tane bile Yahudi dilenci yokken ve şu tanrısız Celileliler [yani Hristiyanlar] sadece kendi fakirlerine değil, bizimkilere de yardım ediyorlarken, bizim kendi insanlarımıza yardım etmiyor olmamız bir utançtır.[11]

TANRI'NIN GÖNDERDİĞİ ACILARI YATIŞTIRMAK

Koronavirüsü Tanrı'nın bir işi olarak görmekle Hristiyanları risk alıp bu hastalığın yarattığı acıları dindirmeye çağırmak arasında bir tutarsızlık yoktur. Tanrı düşüşte dünyayı günaha ve ıstıraba teslim ettiğinden beri, kendi halkına mahvolanları kurtarma görevini vermiştir, her ne kadar mahvolanların yargısını veren kişi kendisi olsa da. Tanrı'nın kendisi insanları kendi adil yargısından kurtarmak için İsa Mesih'te dünyaya geldi (Rom. 5:9). Mesih'in çarmıhının anlamı budur.

11 Stephen Neill, *A History of Christian Missions*, 2. bs. (New York: Penguin, 1986), s. 37–38.

Dolayısıyla, Tanrı'nın halkının yapacağı iyi işler hastalar için dua etmeyi, Tanrı'dan salgını geri çevirmesini ve bir çare sağlamasını dilemeyi de içermektedir. Abraham Lincoln nasıl Amerikan İç Savaşı'nı Tanrı'nın bir yargısı olarak görmesine rağmen savaşın bitmesi için hem dua edip hem de çabaladıysa, bizler de koronavirüs için bir yandan dua etmeli ve bir yandan da yarattığı acıları dindirmeye çalışmalıyız. Lincoln şöyle konuşmuştu:

> Bu savaş belasının bir an önce durmasını umut ediyor ve gayretle dua ediyoruz. Yine de eğer Tanrı, kölelerin iki yüz elli yıl boyunca karşılığını almadan akıttıkları ter üzerinden elde edilen bütün bu zenginlik yok oluncaya dek ve sırtlarına vurulan kırbaçlarla akan her damla kanın karşılığı kılıç darbeleriyle alınıncaya dek bu savaşın devam etmesini istiyorsa, üç bin yıl önce mezmur yazarının dediği gibi bugün de, "Rab'bin yargıları gerçek, tamamen adildir" demeliyiz.

Tanrı'nın yaptığı işler var (ve çoğu birer sır); bizim yapmamız gereken işler var. Eğer O'na güvenir ve Sözü'ne itaat edersek, Tanrı kendi egemenliğiyle ve bizim hizmetimizle bilge ve iyi amaçlarını gerçekleştirecektir.

11. Bölüm

ULUSLARA GİTMEMİZ İÇİN BAĞLARIMIZI GEVŞETİYOR

6. CEVAP

Koronavirüs aracılığıyla Tanrı, dünya genelindeki yerleşik Hristiyanların bağlarını gevşetip onları yeni ve radikal bir şey için özgür kılıyor ve onları halklara Müjde'yi duyurmaya gönderiyor.

Koronavirüsle Müjde'yi yaymak arasında bir bağlantı kurmak tuhaf gözükebilir çünkü kısa vadede koronavirüs, seyahat ve göçleri durdurup Müjde hizmetkârlarının faaliyetlerini de yavaşlatıyor. Ama ben kısa vadeye bakmıyorum. Tanrı tarih boyunca acıları ve ani değişimleri kullanarak kilisesini gitmesi gerektiği yere taşımıştır. Tanrı'nın koronavirüsün uzun vadeli etkilerinin bir parçası olarak bunu yapacağını düşünüyorum.

ZULÜM, MÜJDE'NİN YAYILMASI İÇİN BİR STRATEJİDİR

Tanrı'nın kendi halkını Yeruşalim'den çıkarıp Yahudiye ve Samiriye'ye bir görev için nasıl gönderdiğini bir düşünün. İsa kendi öğrencilerine Müjde'yi, "Yeruşalim, bütün Yahudiye ve Samiriye" dahil olmak üzere bütün dünyaya yaymalarını söyle-

mişti (Elç. 1:8). Ancak Elçilerin İşleri 8. bölüme karşılık gelen dönemde, Müjde'nin Yeruşalim'le sınırlı kaldığını görüyoruz.

Kiliseyi görevini yapması için harekete geçirecek olan şey neydi? İstefanos'un ölümü ve ardından gelen zulüm dönemiydi. İstafonus'un şehit edilişinin hemen ardından (Elç. 7:60), bir baskı dönemi başladı:

> O gün Yeruşalim'deki kiliseye karşı korkunç bir baskı dönemi başladı. Elçiler hariç bütün imanlılar Yahudiye ve Samiriye'nin her yanına dağıldılar... Bunun sonucu dağılan imanlılar, gittikleri her yerde Tanrı sözünü müjdeliyorlardı. (Elç. 8:1–4)

Tanrı kendi halkını böyle harekete geçirdi. Şehitlik ve zulümle. Sonunda "Yahudiye ve Samiriye" Müjde'yi duymaya başlamıştı. Tanrı'nın yolları bizim yollarımız değil. Ama O'nun Müjdesi'nin yayılacağı kesindir. O'nun sözü boşa çıkmaz. "Kilisemi... kuracağım. Ölüler diyarının kapıları ona karşı direnemeyecek" (Mat. 16:18). "Göksel egemenliğin bu Müjdesi bütün uluslara tanıklık olmak üzere dünyanın her yerinde *duyurulacak*" (Mat. 24:14). "*Duyurulabilir"* değil, "*duyurulacak"* diyor.

GERİLEME, STRATEJİK BİR İLERLEMEDİR

Koronavirüs salgınının dünya genelinde Müjde'yi yayma çabalarını gerilettiğini düşünebiliriz. Ben öyle olduğunu sanmıyorum. Tanrı'nın kullandığı yollar arasında çoğu zaman gerileme gibi gözüken ancak ilerlemeyle sonuçlanan durumlar vardır.

9 Ocak 1985 tarihinde Bulgaristan'da toplulukçu bir kilisenin pastörü olan Hristo Kuliçev tutuklanıp hapse atılmıştı. Suçu da devletin başka birisini onun kilisesine pastör olarak

atamasına rağmen, orada kendisinin vaaz vermesiydi. Üstelik devletin atadığı kişiyi topluluk da seçmemişti. Mahkemedeki davasında resmen adaletle oyun oynandı ve sonunda Kuliçev sekiz ay hapis cezasına çarptırıldı. Hapiste geçirdiği süre zarfında Kuliçev elinden geldiğince herkese Mesih'i duyurdu.

Hapisten çıktığı zaman şöyle yazdı: "Hem mahkûmlar hem de gardiyanlar gelip birçok soru sordular, öyle ki, hapishanede, kilisede olmasını beklediğimizden bile daha çok meyve veren bir hizmetimiz oldu. Hapisteki varlığımızla, Tanrı'ya dışarıda olduğundan daha büyük bir hizmet sunduk."[12]

Tanrı çoğu zaman böyle bir yol izler. Koronavirüsün küresel çaptaki boyutu ve ciddiyeti, Tanrı'nın boşa harcamayacağı kadar büyüktür. Bu durum O'nun, Müjde'nin dünyaya duyurulmasına yönelik engellenmez amacına hizmet edecektir. Mesih, kanını boşuna akıtmadı. Vahiy 5:9, Mesih'in kanıyla "her oymaktan, her dilden, her halktan, her ulustan insanları Tanrı'ya satın aldığını" söylüyor. O, çektiği acıların ödülünü alacaktır ve küresel salgınlar bile Yüce Görev'in tamamlanmasına hizmet edecektir.

12 Herbert Schlossberg, Called to Suffer, Called to Triumph (Portland, OR: Multnomah, 1990), s. 230.

KAPANIŞ DUASI

Baba,

Senin lütfun sayesinde, bu en iyi anlarımızda Getsemani Bahçesi'nde uyumuyoruz. Uyanığız ve Oğlu'nun duasını dinliyoruz. O, içten içe, acı çekmesi gerektiğini biliyor. Ancak o mükemmel insani yanıyla şöyle yakarıyor: "Eğer mümkünse, bu kâseyi benden uzaklaştır."

Aynı şekilde biz de, içten içe, bu salgının senin bilgeliğinle, iyi ve gerekli amaçların doğrultusunda dünyaya verildiğini biliyoruz. Bizler de acı çekmeliyiz. Oğlun masumdu. Bizse değiliz.

Ancak mükemmel olmayan insanlar olarak bizler de, O'nun gibi yakarıyoruz: "Eğer mümkünse, bu kâseyi bizden uzaklaştır." Karar verdiğin bu acı veren, adil ve merhametli işini bir an önce yap, ya Rab. Yargını geciktirme. Merhametini erteleme. Merhametin uyarınca yoksulları hatırla, ya Rab. Acı çekenlerin yakarışlarını unutma. Onları iyileştir. Şifa ver. Bizleri, yarattığın bu zavallı ve çaresiz varlıkları bu kederlerden kurtarman için yalvarıyoruz.

Ama ıstırabımızı ve kederimizi boşa harcama, ya Rab. Halkını arındır ve onları boş materyalizmin ve Mesih'ten yoksun eğlencelerin peşinde koşmaktan alıkoy. Şeytan'ın attığı yemlerden zevk almayalım. Kibir, nefret ve doğru olmayan her şeyin içimizde kalan köklerini çekip at. Senin yüceliğini hafife alıyor

oluşumuzdan nefret etmemizi sağla. Yüreklerimizin gözlerini aç ki, Mesih'in güzelliğini görüp tadalım. Yüreklerimizi kendi Sözü'ne, Oğlu'na ve yoluna çek. Bizleri merhametli bir cesaretle doldur. Halkının sunduğu hizmetlerle adını yücelt.

Mahvolan bu dünyaya büyük bir uyanış göndermek için elini uzat. Vahiy kitabındaki şu korkunç sözler, bu nesil için söylenmesin: "Yine de tövbe etmediler." Bedenleri vurduğun gibi, uyuklayan ruhları da vur. Kibir ve imansızlığın karanlığında uykuda kalmalarına izin verme. Büyük merhametinle şu kurumuş kemiklere bak ve "Yaşa!" de. Milyonlarca insanın yüreğini ve yaşamını, İsa'nın sonsuz değerine yaraşır bir hale getir.

İsa'nın adıyla, amin.

desiringGod

Herkes mutlu olmak ister. Web sitemiz mutluluk için oluşturuldu ve geliştirildi. Bizler dünyanın her yerindeki insanların şu gerçeği anlamasını ve benimsemesini istiyoruz: Biz ne zaman en çok Tanrı'da tatmin bulursak, O da bizde en çok o zaman yüceltilir. John Piper'ın otuz yılı aşkın süredir vaaz ettiği ve yazdığı tüm materyalleri derleyip bir araya getirdik ve bunların arasında kırktan fazla dile tercüme edilmiş kaynaklar da bulunuyor. Ek olarak da gerçeği, amacı ve asla son bulmayan tatmini bulmanıza yardımcı olmak için, her gün yeni yazılı, sesli ve görüntülü kaynaklar sağlamaktayız. Üstelik hizmetimizden bereket alan kişilerin cömertliği sayesinde, bunların hepsi ücretsiz.

Eğer gerçek mutluluğa dair daha fazla kaynak bulmak ya da Desiring God ekibi olarak yaptıklarımız hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorsanız, sizi desiringGod.org adlı web sitemize davet ediyoruz.

desiringGod.org

"Bu süreç, dünyamızın ne kadar kırılgan olduğunu bize hissettiriyor. Sağlam gibi gözüken temeller sarsılıyor. Bizim sormamız gereken soruysa şu: *Ayağımızın altında sağlam, asla sarsılmayacak bir Kaya var mı?"*

JOHN PIPER

11 Ocak 2020'de yeni bir koronavirüsünün (COVID-19) Çin'in Wuhan bölgesinde ilk kez bir can aldığı bildirildi. 11 Mart 2020 tarihindeyse Dünya Sağlık Örgütü küresel bir salgın bildirisinde bulundu. Bizler bu korkunun ve belirsizliğinin ortasındayken, Tanrı'nın ne yapmakta olduğunu merak etmemiz de oldukça doğal.

Koronavirüs ve Mesih kitabıyla John Piper, dünya genelindeki okuyucuları sağlam Kaya'ya dayanmaya davet etmektedir. Tanrı, sağlam Kayamız olan İsa Mesih'te, O'na güvenenler için tasarladığı bilge ve iyi amaçları uyarınca her şeyi belirleyip yöneten ve her şeye hükmeden o egemen gücüyle ruhlarımızı korumaktadır. Tanrı koronavirüs aracılığıyla ne yapıyor? Piper bu soruya Kutsal Kitap'a dayanan altı farklı cevap sunuyor ve Tanrı'nın tarihin bu anlarında da iş başında olduğunu bizlere gösteriyor.

JOHN PIPER, desiringGod.org adlı hizmetin kurucusu ve baş öğretmenidir. Aynı zamanda Bethlehem College & Seminary okulunun da rektörüdür. Minneapolis'teki Bethlehem Baptist Kilisesi'nde otuz yıl baş pastör olarak hizmet etmiştir. *Desiring God*, *Don't Waste Your Life* ve *Reading the Bible Supernaturally* kitapları da dahil olmak üzere, elliyi aşkın kitabın yazarıdır.

KARANLIKTAN IŞIĞA YAYINLARI

ISBN 978-605-06878-1-1

desiringGod.org